Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | *Ἀθῆναι, 1 Φεβρουαρίου 1947* | *Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 5*

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

Τώρα καὶ πολλὰ χρόνια σὲ μιὰ χώρα τῆς Αἰγύπτου ποὺ τὴν ὀνόμαζαν Θηβαΐδα γεννήθηκε ἕνα ἀγοράκι. Ἦταν οἱ πρῶτοι αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ, κανένας Ἀπόστολος δὲν εἶχε κατέβει ἀκόμη τόσο βαθειὰ στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ διδάξει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν Χριστὸ στοὺς κατοίκους. Ἔτσι ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Παχώμιου, καθὼς κι' ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του ἦταν εἰδωλολάτρες.

Ὁ Παχώμιος μεγάλωσε κι' ἔγινε ἕνα γερό, καλοκαμωμένο καὶ ἄφοβο παιδί. Τοῦ ἄρεσε νὰ παίζει τοὺς στρατιῶτες μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ κι' ἔλεγε πὼς ὅταν μεγαλώσει θὰ γινόταν ἀξιωματικός. Ὅταν ἔγινε εἴκοσι χρόνων ἔμαθε πὼς ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων, ὁ Μεγάλος Κωνσταντῖνος γύρευε γεροὺς καὶ δυνατοὺς στρατιῶτες γιὰ τὶς λεγεῶνες του. Ὁ Παχώμιος ποὺ ἦταν ψηλὸς καὶ στιβαρός, ζήτησε νὰ καταταχθῆ, καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους νέους ἐπιβιβάστηκε σὲ μιὰ γαλέρα ποὺ ἔβαλε πανιὰ γιὰ τὴ Ρώμη.

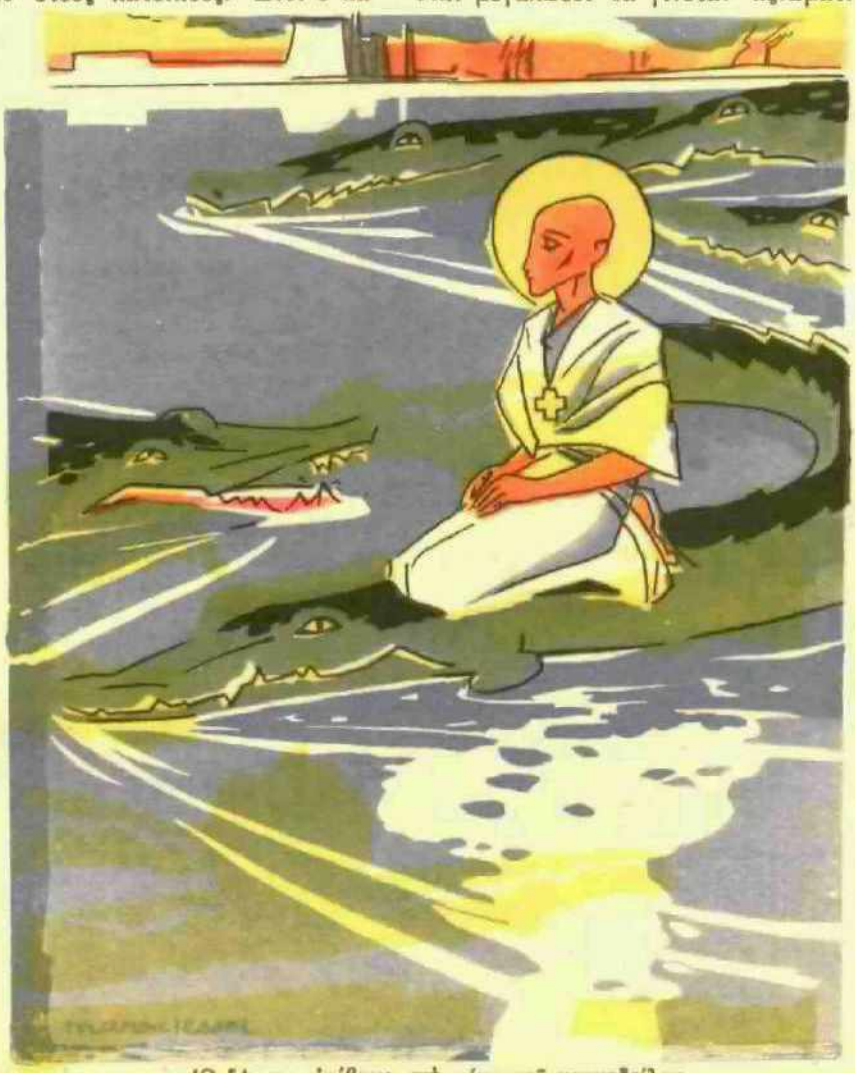

Ὁ Ἅγιος ἀνέβηκε στὴ ράχη τοῦ κροκοδείλου

Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τὸ καράβι ἄραξε σὲ κάποιο λιμάνι καὶ οἱ στρατιῶτες βγῆκαν νὰ κάνουν μιὰ μικρὴ βόλτα στὴν πολιτεία. Οἱ κάτοικοι δέχτηκαν τοὺς νεαροὺς ξένους μὲ μεγάλη καλωσύνη. Τόσο φιλόξενα τοὺς φέρθηκαν καὶ μὲ τόση ἀγάπη τοὺς περιποιήθηκαν, ὥστε ὁ Παχώμιος ἔμεινε ἔκπληκτος καὶ ρώτησε τί εἴδους ἄνθρωποι ἦσαν αὐτοί. Τοῦ εἶπαν τότε πὼς ἦταν χριστιανοί, καὶ πὼς προσκυνοῦσαν ἕνα Θεό, δημιουργὸ τῶν πάντων καὶ πανάγαθο. Ὁ Παχώμιος τότε ὁρκίστηκε νὰ γνωρίσει τοῦτον τὸν Θεὸ καὶ νὰ τοῦ ἀφιερώσει τὴ ζωή του.

Κι' ἀλήθεια, ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος, ὁ Παχώμιος ἔγινε χριστιανὸς κι' ὕστερα πῆγε καὶ βρῆκε ἕναν ἅγιο γέροντα ποὺ τὸν ἔλεγαν Παλέμωνα καὶ ποὺ τοῦ δίδαξε τὴ χριστιανικὴ τελειοποίηση.

Ὡστόσο ὁ Ἅγιος Παχώμιος συλλογιόταν τὴν ὁμορφή του χώρα ποὺ τὴν ἔβρεχε ὁ Νεῖλος καὶ τοὺς κατοίκους της ποὺ ἀγνοοῦσαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τοὺς τὸν γνωρίσει. Ἔτσι ἵδρυσε ἕνα μοναστήρι, κι' αὐτὸ ἔγινε τὸ κέντρο ἀπ' ὅπου αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι μοναχοὶ δίδαξαν στὸν Λαὸ τῆς Θηβαΐδας τὴ χριστιανικὴ θρησκεία.

Ὅταν ἔκανε χριστιανοὺς ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ὁ Παχώμιος ἀποφάσισε νὰ ἐκχριστιανίσει κι' αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦσαν στὴ δεξιά. Ξεκίνηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ μοναστήρι του, κατέβηκε

στὸ ποτάμι καὶ θέλησε νὰ τὸ περάσει κολυμπώντας. Εἶδε ὅμως πὼς ἕνα πλῆθος κροκόδειλοι πλησίαζαν ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος του καὶ σὲ λίγο τὸν εἶχε περισταιχίσει ἕνας κύκλος ἀπὸ τεράστια ὀρθάνοιχτα στόματα, ὅπου ἄστραφταν κάτασπρες σειρὲς ἀπὸ φοβερὰ μυτερὰ δόντια. Χωρὶς οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ φοβηθῆ ἢ νὰ δειλιάσει ὁ Παχώμιος τοὺς ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Εὐθὺς ἔκλεισαν οἱ κροκόδειλοι τὸ στόμα τους, οἱ πιὸ κακοὶ βούτηξαν μέσα στὸ νερό, κι' ἄλλοι σήκωσαν τὰ κοιμισμένα μάτια τους καὶ τὸν κοίταζαν σὰν ὑπνωτισμένοι χωρὶς νὰ δείχνουν πιὰ διάθεση νὰ τὸν φάνε.

Ὁ Ἅγιος θαύμαζε τὶς φαρδειές τους πλάτες, σκεπασμένες ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ χοντρὰ λέπια, τὰ κοντά τους πόδια ποὺ τόσο γρήγορα κουνιόνταν μέσα στὸ νερὸ κι' εὐλογοῦσε τὸν Κύριο ποὺ ἔπλασε τόσο δυνατὰ πλάσματα· ὕστερα φώναξε :

—Ἀδελφοὶ κροκόδειλοι, στ' ὄνομα τοῦ Κυρίου, πάρτε με στὴν πλάτη σας καὶ περάστε με στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Νείλου.

Στὰ λόγια αὐτὰ τὰ θηρία κυριεύτηκαν ἀπὸ ἕνα παράδοξο τρόμο καὶ χάθηκαν μέσα στὰ νερά. Ἕνας ὅμως πιὸ θαρραλέος ἢ πιὸ καλὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους προχώρησε καὶ βγῆκε στὴν ἀκροποταμιὰ ὥς τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου. Ἐκεῖνος τότε ἀνέβηκε στὴ ράχη του καὶ ὁ κροκόδειλος ὑπάκουος τὸν πέρασε τὸ ποτάμι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρέμοντας κοίταζαν ἀπὸ μακρυά, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ τεράστια φύλλα τῶν λωτῶν.

Πολλὲς μέρες πέρασαν κι' ὁ Ἅγιος Παχώμιος θέλησε νὰ γυρίσει πίσω στὸ μοναστήρι του. Μόλις ἔφτασε στὸ ποτάμι φώναξε μὲ δυνατὴ φωνή:

— Κροκόδειλε! Κροκόδειλε! Ἔλα νὰ μὲ περάσεις!

Ὁ κροκόδειλος γνώρισε τὴ φωνή του. Ἦρθε καὶ βγῆκε στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ πρόσφερε ὑπάκουα τὴ ράχη του στὸν ἅγιο καὶ τὸν πέρασε τὸν Νεῖλο.

Ὅταν οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι εἶδαν πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔκανε κανένα κακὸ στὸ σύντροφό τους, θέλησαν κι' αὐτοὶ νὰ τοῦ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους. Ἔτσι λοιπόν, ὅταν ὁ ἅγιος Παχώμιος κατέβηκε γιὰ τρίτη φορὰ στὸ ποτάμι καὶ φώναξε :

— Κροκόδειλε !

εἶδε μὲ χαρὰ καὶ μὲ θαυμασμὸ μεγάλο, πὼς ὄχι ἕνας ἀλλὰ δέκα, ἀλλὰ εἴκοσι κροκόδειλοι ἔρχονταν κολυμπώντας καὶ σπρώχνοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ποιὸς θὰ πρωτοπροφτάσει νὰ πάρη τὸν ἅγιο στὴν πλάτη του. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἅγιος Παχώμιος διάλεγε πότε τὸ ἕνα πότε τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ ἑρπετὰ γιὰ τὰ ποταμίσια του ταξίδια κι' ἐκεῖνα τὸν πήγαιναν στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ἤθελε.

Στὸ τέλος ὁ Ἅγιος ἄρχισε νὰ νοιώθει ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τοὺς κροκόδειλους κι' ἡ καρδιά του γέμιζε θλίψη ὅποτε σκεπτόταν πόσο σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα θηρία ἦσαν καὶ τί κακὸ μεγάλο ἔκαναν. Ἕνα πρωὶ λοιπόν, σὰν ἔμαθε πὼς οἱ κροκόδειλοι εἶχαν φάει κάτι μικρὰ παιδάκια, κατέβηκε στὸ ποτάμι καὶ κάθισε στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἔκλαιγε. Οἱ κροκόδειλοι, νομίζοντας πὼς ἤθελε νὰ περάσει ἀντίκρυ ἔτρεξαν κοντά του. Τὰ ἔχασαν ὅμως ὅταν εἶδαν τὰ δάκρυα τοῦ φίλου τους.

— Κακοῦργοι ! τοὺς εἶπε ὁ ἅγιος Παχώμιος. Ἄσπλαχνοι, γιατὶ ἐφάγατε τ' ἀθῶα παιδάκια ; εἶσαστε ψεῦτες καὶ ὕπουλοι. Κάνετε πὼς κλαῖτε καὶ πὼς βογγᾶτε σὰν μικρὸ παιδάκι γιὰ νὰ τραβήξετε κοντά σας τοὺς περαστικοὺς διαβάτες. Ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ εἶμαι φίλος σας. Ὁ Θεός, ὁ Κύριος ὅλων μας, θέλει ὅλοι μας νὰ εἴμαστε καλοί, νὰ μὴν κάνουμε κακὸ σὲ κανέναν.

Οἱ κροκόδειλοι ἦσαν πεσμένοι μπρούμυτα μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου Παχωμίου κι' εἶχαν τὴ μούρη τους χωμένη μέσ' στὴν ἄμμο, τόση ντροπὴ νοιώθανε, κι' ἔχυναν δάκρυα ἀληθινά. Καὶ τότε ὁ Ἅγιος Παχώμιος ἔκανε ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ λένε πὼς ὅσο ἐκεῖνος ζοῦσε εἶχανε πάψει νὰ τρῶνε ἀνθρώπους καὶ εἶχαν γίνει ἥμεροι καὶ ἀγαθοὶ σὰν ἀρνάκια.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ τῆς M. Pouly)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

— Εἶναι ὅλα τὰ Συννεφοπνεύματα ἔτσι μεγάλα ; ρώτησε ὁ Νάκης,

— Ναὶ — ἀπάντησε ὁ Σωρείτης — ὅλα εἴμαστε πολὺ μεγάλα, γιατὶ ἔχουμε μεγάλη δουλειὰ νὰ κάνουμε. Ἀλλὰ νά, ἔρχεται ἡ Σύλβια, ποὺ σᾶς ἔφερε ἐδῶ πάνω, καὶ νομίζω πὼς εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω.

Ἡ Σύλβια γλυστροῦσε στὸν ἀέρα μὲ χάρη, ὡς ποὺ ἔφτασε στὸ σύννεφο ὅπου διασκέδαζαν τὰ παιδιά.

— Καιρὸς νὰ πᾶτε σπίτι — εἶπε εὔθυμα. Κάνατε εὐχάριστη ἐπίσκεψη ;

—Ὤ ! Γλεντήσαμε τόσο πολύ ! φώναξαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά.

—Ὅλα τὰ παιδιὰ ὑπεραγαποῦν τὸ Σωρείτη—εἶπε ἡ Σύλβια, χαμογελώντας στὸν κατσαρομάλλη ἀδερφό της.

— Νά κι' ἡ Μελανία*, ποὺ θὰ σᾶς πάη στὸ σπίτι πάνω σ' ἕνα συννεφάκι.

Ὁ Σωρείτης καὶ ἡ Σύλβια τ' ἀποχαιρέτησαν κι' οἱ δυό, καὶ τότε—βίζζζ!—ἡ Μελανία ξεκίνησε μ' ὁρμή, τόσο γλήγορα, ποὺ ξεφώνισαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Πετοῦσαν πάνω ἀπὸ λόφους καὶ κοιλάδες κι' ὁ Νάκης γελοῦσε βλέποντας τοὺς ἀνθρώπους κάτωθέ τους νὰ τρέχουνε γλήγορα νὰ προφυλαχτοῦν, καθὼς ἡ Μελανία τοὺς χτυποῦσε μὲ ζεστὲς βροχοσταλίδες.

— Αὐτὲς οἱ σταλαγματιὲς εἶναι ζωντανές, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε ὁ Νάκης. Ἡ ἀδερφή μου κάποτε μοῦ διηγήθηκε μιὰν ἱστορία γιὰ μιὰ βροχοσταλίδα, ποὺ λεγόταν Λαμπίκος.

— Ναί, τὸ κάθε τι ἔχει ζωὴ — συμφώνησε ἡ Μελανία.

Τώρα ἡ Μελανία ἄρχισε νὰ ρίχνει στάλες ὁλοένα καὶ πιὸ πολλὲς χαϊμηλώνοντας πρὸς τὴ γῆ καὶ κατέβαινε ὅλο καὶ πιὸ γλήγορα.

Ὁ λόφος τῶν εὐκαλύπτων φάνηκε. *Μπάνγκ !* καὶ ἤρθαν ἴσια πάνω στὸ λόφο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μελανίας. Ἡ Συννεφονεράϊδα γέλασε ὥς ποὺ δάκρυσαν τὰ μάτια της, γιατὶ εἶχε βάλει τὴν προσοχή της νὰ μὴν πάθουν τίποτα τὰ παιδιά.

— *Βρέχει, Λίνα—φώναξε ὁ Νάκης—βρέχει, βρέχει !*

— Φυσικὰ βρέχει—γέλασε ἡ Μελανία—πάντα βρέχει ὅταν ἐγὼ εἶμαι παροῦσα, νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό.

Καὶ τώρα ἄρχισε νὰ ραντίζει τὰ παιδιὰ πιὸ δυνατὰ μὲ ζεστὲς βροχοστάλες Μὲ γέλια καὶ λέγοντας.

—Ἀντίο ! στὴ Μελανία ποὺ ἔφευγε κατέβηκαν τρέχοντας γλήγορα τὸ λόφο καὶ χώθηκαν μέσα στὸ μικρό τους σπίτι, ὅπου ἡ μανοῦλα τοὺς περίμενε.

(Ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ) Μ. Α. Τ.

* *Σ.τ.Μ.*—Μελανία (Nimbus) εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ δίνουν στὰ μεγάλα καὶ παχιὰ σύννεφα, μολυβιὰ ἢ μαῦρα, χωρὶς ὡρισμένο σχῆμα, ποὺ φέρνουν τὶς μεγάλες βροχὲς καὶ τὰ χιόνια.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ μάλιστα ὁ κυριώτερος εἶναι νὰ ξαναπαρουσιάσει καὶ νὰ κρατήσει γιὰ πάντα στὸ δραματολόγιό του τὰ παλιὰ ἐκεῖνα ἑλληνικὰ ἔργα ποὺ εἶχαν στὸν καιρό τους μιὰ μεγάλη θεατρικὴ ἐπιτυχία. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ «Βαβυλωνία» ποὺ τὴν παίζουν τώρα,—μιὰ κωμωδία τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας (1836) ποὺ ἔκαμε ἀπὸ τότε χιλιάδες παραστάσεις σ' ὅλο τὸν Ἑλληνισμό, καὶ διασκέδασε τοὺς πάππους μας τοὺς πατέρες μας καὶ μᾶς τοὺς ἴδιους—γιατὶ ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ παίζεται —καὶ ποὺ θεωρεῖται πιὰ ἔργο κλασσικό. Μερικοὶ τώρα φρονοῦν πὼς ἡ «Βαβυλωνία» δὲν ἔχει παρὰ κάποια ἱστορικὴ ἀξία, ἀλλὰ καμμιὰ σὰ λογοτεχνικὸ καὶ θεατρικὸ ἔργο. Εἶναι πολὺ γελασμένοι ! Ἡ «Βαβυλωνία» ἔχει ἀξία μεγάλη, καὶ γι' αὐτὸ μόνο γι' αὐτό, ἔζησε ἑλάκερο αἰῶνα καὶ θὰ μείνη ἀθάνατη.

Ὁ Βυζάντιος ποὺ τὴν ἔγραψε—ὄχι ὁ γνωστὸς λεξικογράφος ἀλλὰ ἕνας λόγιος καὶ ζωγράφος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐπανάσταση καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, διορίσθηκε γραμματέας τῆς Γερουσίας στὸ Ναύπλιο—ἦταν ἄνθρωπος μὲ γνώση, μ' εὐφυΐα, μὲ παρατηρητικότητα καὶ μὲ καλλιτεχνικὸ γοῦστο. Ἀλλὰ προπάντων μὲ τάλαντο συγγραφικό, δημιουργικό. Κι' ὅλα του αὐτὰ τὰ προτερήματα μᾶς τὰ δείχνει ἡ «Βαβυλωνία», τὸ γνωστότερο καὶ βέβαια τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ θεατρικά του ἔργα, μιὰ πολὺ πρωτότυπη κωμωδία, ἀληθινὰ ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωή, μὲ ζωηρότατο ἠθογραφικὸ χρῶμα καί, μ' ὅλο της τὸν ἐλαφρὸ χαρακτῆρα—μιὰ κωμωδία γιὰ νὰ γελάη ὁ κόσμος—μὲ βάθος ἰδέας καὶ σκοποῦ. Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια ἡ ὑπόθεση : Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὸ Ναύπλιο τὴν πρωτεύουσα τοῦ νέου κράτους, μαζεύονταν Ἕλληνες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐλεύθερα καὶ ὑπόδουλα. Μιὰ μέρα, σ' ἕνα μαγέρικο τῆς πόλης, ποὺ τὸ διατηρεῖ ἕνας Κύπριος μὲ τὴν οἰκογένειά του, μπαίνουν γιὰ νὰ φάνε —εἶναι μεσημέρι—ἕνας Ἀνατολίτης (ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ἄη Βασίλη), ἕνας Πελοποννήσιος, ἕνας Χιώτης, ἕνας Κρητικός, ἕνας Ἀρβανίτης κι' ἕνας . . . Λογιώτατος. Αὐτὸς δὲν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ εἶναι ἀλλὰ οὔτε χρειάζεται. Γιατὶ δὲν μιλεῖ καμμιὰ ζωντανή, ντόπια γλῶσσα. μιλεῖ . . . ἀρχαία ἑλληνικά. Οἱ διαφορετικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ τὴ φορεσιά του καθένας καὶ μὲ τὴ γλῶσσα του, ποὺ ὡς τόσο εἶναι ὅλοι Ἕλληνες—μιὰ θρησκεία, μιὰ σημαία, μιὰ ἰδέα—μαθαίνοντας ἐκείνη τὴν ὥρα πὼς οἱ Εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις ἀπεφάσισαν νὰναγνωρίσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος χαίρονται ἐνθουσιάζονται καὶ ἀποφασίζουν νὰ κάμουν ἕνα κοινὸ φαγοπότι γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ μεγάλο ἐθνικὸ γεγονός. Δύσκολα ὅμως μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους γιατὶ δὲν ἔχουν ἀκόμα μιὰ κοινὴ γλῶσσα καὶ καθένας μιλεῖ τὴ διάλεκτο τοῦ τόπου του. Ἔτσι ἀπάνω στὸ γλέντι —καὶ τὸ σχετικὸ μεθύσι, ἐννοεῖται —γίνεται μιὰ μεγάλη παρεξήγηση μεταξὺ Κρητικοῦ κι' Ἀρβανίτη. Ὁ Κρητικὸς λέει πὼς οἱ Ἀρβανίτες ποὺ πῆγαν στὴν Κρήτη, τοὺς ἔφαγαν ὅλα τὰ *κουράδια* ἐννοώντας τἀρνιά, (ἀπὸ τὸ *κείρω* καθὼς ἐξηγεῖ κατόπι ὁ Λογιώτατος). Ὁ Ἀρβανίτης νομίζει πὼς τοῦ λέει ἄλλο. Κι' ἐπειδὴ τὸ παίρνει γιὰ μεγάλη βρισιὰ—ὅπως καὶ θάταν—τραβᾶ τὸ πιστόλι του καὶ πληγώνει τὸν Κρητικὸ στὸ χέρι. Γίνεται τὸ μεγάλο κακὸ καὶ καταφθάνει ὁ ἀστυνόμος μὲ τοὺς χωροφύλακές του. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος εἶναι Ἑπτανήσιος. Μιλεῖ ἄλλη γλῶσσα μὲ πολλὰ φράγκικα. Δὲν καταλαβαίνει λέξι ἀπ' ὅτι τοῦ λένε οἱ ἄλλοι στὴν ἀνάκριση, καὶ τοὺς χώνει ὅλους στὴ φυλακή, ὡς καὶ τὸν ξενοδόχο. Ἐκεῖ πάλι γίνονται πολλὰ κωμικὰ ἐπεισόδια. Καὶ στὸ τέλος ἡ Διοίκηση διατάσσει τὸν ἀστυνόμο νὰ ἐλευθερώση τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ τὸν Ἀρβανίτη, ποὺ συμφιλιώνεται μὲ τὸν Κρητικὸ κι' ἡ κωμωδία τελειώνει χαρούμενα ὅπως ἀρχίζει.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει πρῶτα-πρῶτα ἐντύπωση εἶναι ἡ ἀναγλυφικὴ νὰ ποῦμε ἀπεικόνιση τῶν διαφόρων αὐτῶν Ρωμιῶν. Ὁ Βυζάντιος δὲν ἀποδίδει μόνο τὴ γλῶσσα τοῦ καθενὸς—ποὺ ἄλλως τε τὸ κάνει θαυμάσια μὲ μιὰ τέλεια γνώση τῶν ἑλληνικῶν διαλέκτων—ἀλλὰ καὶ τὸ χαρακτῆρα του, τὴ νοοτροπία του, τὸ ἦθος του, τὴ ψυχή του. Ὁ Χιώτης του εἶναι ὁ αἰώνιος Χιώτης, κι' ὁ Ἀρβανίτης του ὁ αἰώνιος Ἀρβανίτης κι' ὁ Κρητικός του, κι' ὅλοι. Αὐτὸ μόνο ἕνας δημιουργικὸς συγγραφέας θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πετύχη. Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ προτέρημα ἂν εἶχε ἡ «Βαβυλωνία» θάφτανε νὰ τῆς δώσει μιὰ λογοτεχνικὴ ἀξία μεγάλη. Ἀλλὰ ἔχει κι' ἄλλα πολλά. Προπάντων εἶναι δροσερὴ κι' ἐξυπνη ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Κάθε της ἐπεισόδιο, κάθε της σκηνή, κάθε της λόγος κάνει τὸ θεατὴ νὰ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του. Κι' ἔπειτα εἶναι ἡ ἰδέα ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου. Μ' αὐτό, ὁ Βυζάντιος θέλησε νὰ δείξει πόσο ἀναγκαία ἦταν μιὰ κοινὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους οἱ ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ Ἕλληνες. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ θὰ διαδιδόταν μὲ τὸ σχολεῖο μὲ τὴν ἐκπαίδευση. Καὶ δὲν θᾶταν βέβαια ἡ ἀρχαία ἢ ἡ ἀρχαϊκὴ τῶν Λογιωτάτων τῆς ἐποχῆς, γιατὶ βλέπουμε καὶ τὸν Λογιώτατο στὶς κωμωδίες νὰ γελοιοποιεῖται μὲ τὶς ἑλληνικοῦρες του ποὺ δὲν τὶς καταλαβαίνει κανένας. Ἀλλὰ μιὰ γλῶσσα ἁπλή, καμωμένη ἀπ' τὰ κοινὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν διαλέκτων κανονισμένη καὶ καθαρισμένη ὅπως περίπου ἐδίδασκε τότε ὁ Κοραῆς. Ὁ Βυζάντιος λοιπὸν μὲ τὴν κωμωδία του ἔθιγε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ ζωτικώτερα ἑλληνικὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς του : τὸ ζήτημα τῆς κοινῆς γλώσσας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν πὼς ἡ «Βαβυλωνία» δὲν ἔχει πιὰ σκοπὸ καὶ σημασία, στηρίζουν τὴ γνώμη τους στὸ ὅτι τὸ ζήτημα πέρασε, λύθηκε. Κι' ὅμως, ἂν ἐξετάσουμε κατὰ βάθος, θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὸ ζήτημα μένει ἀρκετὰ ἄλυτο καὶ ὅτι κάποια . . . βαβυλωνία δὲν ἔπαψε ἀκόμα νὰ βασιλεύη στὸν Ἑλληνισμό. Γιατὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γλῶσσα τῆς κοινῆς συνεννοήσεως ; Ἄλλη ἔχουν οἱ ἐπιστήμονες, ἄλλη οἱ λογοτέχνες. Τὴν καθαρεύουσα οἱ πρῶτοι, τὴ δημοτικὴ οἱ δεύτεροι. Κι' ἀκόμα, ὑπάρχουν χίλιων εἰδῶν καθαρεύουσες — ἡ ὑπεραρχαΐζουσα, ἡ ἀρχαΐζουσα, ἡ δημοτικίζουσα, ἡ ἁπλή—καὶ χίλιων εἰδῶν δημοτικές, ἡ καθάρια, ἡ ἀνακατωμένη, ἡ μαλλιαρή . . . Στοιχηματίζω λοιπὸν πὼς ἕνας συγγραφέας μιμούμενος τὸν Βυζάντιο θὰ μποροῦσε καὶ σήμερα νὰ γράψει μιὰ «Νέα Βαβυλωνία» ὄχι πιὰ μὲ τὶς διαλέκτους κάθε τόπου, ἀλλὰ μὲ τὶς διάφορες μορφὲς τῆς γραπτῆς γλώσσας, ὅπως μιλιέται στοὺς γραμματισμένους κύκλους. Γιὰ φαντασθῆτε, π. χ. πόσες επαρεξηγήσεις μποροῦσε νὰ προκύψουν ἀπὸ ἕνα ποίημα μαλλιαροῦ ποιητῆ, ποὺ θάθελε νὰ τὸ διαβάση καὶ νὰ τὸ ἐξηγήση ἕνας ἀνίδεος καθηγητὴς ποὺ δὲν ξέρει παρὰ τὸν Ξενοφῶντα του καὶ τὴν ἐφημερίδα του ! . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι΄

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

Πρὶν ἀπὸ καιρὸ—δηλαδὴ τὶς περασμένες διακοπὲς—ὁ Ψάμμεντ εἶχε πῆ στὰ παιδιὰ πὼς κανένας δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ὅτι αὐτὸς μποροῦσε νὰ κάνει νὰ γίνουν ἀληθινὰ ὅλα ὅσα τὰ παιδιὰ θὰ ἐπιθυμοῦσαν.

Ἡ ἐπιθυμία ποὺ εἶχαν ἐκφράσει τὰ παιδιὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ποὺ χωρίζόντουσαν ἀπὸ τὸν Ψάμμεντ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ἡ Τζέννη τότε. Νὰ ξαναδοῦν τὸν Ψάμμεντ γρήγορα. Αὐτὸ γίνηκε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν βρῆκαν μέσα στὸ κλουβί.

Τώρα ποὺ τὸν εἶχαν στὸ σπίτι ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἐπιθυμία τους ποὺ εἶχε ἐκπληρωθῆ ἀπὸ τὸν Ψάμμεντ. Καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε ἡ παρουσία του νὰ μείνη μυστικὴ κι' οὔτε ἡ παραμάνα νὰ μάθη ποτὲ τίποτα γι' αὐτὰ ὅλα.

Ἔτσι καὶ γίνηκε, γιατὶ σίγουρα ἡ παραμάνα δὲ θὰ ἄφηνε ἕνα ζῶο νὰ κοιμᾶται κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῶν κοριτσιῶν, μέσα σ' ἕνα μπάνιο γεμάτο ἄμμο.

Ὅταν πήρανε τὸ πρωϊνό τους,—βούτυρο μέλι καὶ φρυγανιὲς—ἡ Ἀνθέα πῆγε καὶ τράβηξε τὸ μπανάκι κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ξύπνησε τὸν Ψάμμεντ.

Τινάχτηκε, καὶ ξεπετάχτηκε πάνω.

— Δὲ θὰ καλοφάγατε, τοὺς εἶπε. Δὲν εἶναι οὔτε πέντε λεπτὰ ποὺ ξάπλωσα.

— Εἶναι σχεδὸν μιὰ ὥρα—εἶπε ἡ Ἀνθέα. Ἔλα, μᾶς τὸ ὑποσχέθηκες.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ Ψάμμεντ καθισμένος πάνω στὴν ἄμμο. Θέλω νὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ εἴμαστε μιὰ γιὰ πάντα ἐξηγημένοι πώς...

— Περίμενε, περίμενε σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ Ἀνθέα, νὰ μᾶς πῆς ὅταν θάμαστε ὅλοι μαζί. Δὲ θέλω νὰ νομίζουνε οἱ ἄλλοι πὼς κάνω κατάχρηση τῆς καλωσύνης σου καὶ σ' ἀφίνω νὰ μοῦ μιλᾶς ὅταν εἴμαστε μόνοι οἱ δυό μας.

Γονάτισε μπροστὰ στὴν ἄμμο, κι' ἄπλωσε τὰ χέρια της. Ὁ Ψάμμεντ θυμήθηκε πόσο εὐτυχισμένος ἦτανε τὴν προηγούμενη μέρα ὅταν τὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἡ Ἀνθέα, καὶ πήδηξε πρόθυμα στὰ χέρια της.

Ἡ Ἀνθέα τὸν τύλιξε στὸ σάλι της καὶ τὸν κατέβασε κάτω. Τὸν ὑποδεχθῆκανε μὲ συγκινητικὴ σιωπή.

Στὸ τέλο ἡ Ἀνθέα εἶπε :

— Μιλῆστε λοιπόν !

— Ποῦ βρισκόμαστε ἐδῶ ; ρώτησε ὁ Ψάμμεντ ρίχνοντας ὁλόγυρα ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα.

— Στὴν τραπεζαρία, εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

— Δὲ μ' ἀρέσει, εἶπε ὁ Ψάμμεντ.

— Δὲν πειράζει εἶπε ἡ Ἀνθέα εὐγενικά. Θὰ σὲ πάμε ὅπου θέλεις ἐσύ. Τώρα πές μας τί ἤθελες νὰ μοῦ πῆς ἀπάνω, ὅταν σοῦ εἶπα νὰ τἀφίσεις νὰ μᾶς τὸ πεῖς σ' ὅλους μαζί ;

— Πραγματικά, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, ἤτανε πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νὰ θέλεις νὰ μιλήσουμε ὅλοι μαζί. Ἔδειξες πῶς δὲν εἶσαι καθόλου ἐγωϊστρια.

—Ἡ Ἀνθέα εἶχε δίκιο, εἶπε ἡ Τζέννη, ἀλήθεια πές μας τί ἤθελες νὰ τῆς πεῖς !

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀπάντησε ὁ Ψάμμεντ, ἀφοῦ τόσο θέλετε νὰ τὸ μάθετε. Ἤθελα λοιπὸν νὰ τῆς πῶ αὐτό. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή μου,—δὲν εἶμαι ἀχάριστος — μὰ νὰ δοῦμε ἂν θἄχουμε ὅλοι μας καμμιὰ ὠφέλεια ἀπὸ αὐτό. Βλέπω πὼς δὲν ξέρετε καὶ πολλὰ πράμματα, καὶ πῶς ἐγὼ ἀξίζω πολὺ περισσότερο ἀπὸ σᾶς.

— Καὶ βέβαια, εἶπε διακόπτοντάς τον ἡ Ἀνθέα.

— Δὲν εἶναι εὐγενικὸ νὰ μὲ κόβεις ἄμα μιλῶ, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ εἶναι πὼς δὲ θἀρχίσουμε τὰ παιχνίδια καὶ τὰ χάδια, γιατὶ τότε δὲ θἄξιζε κι' ὁ κόπος νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Ἔτσι τοὐλάχιστο νομίζω ἐγώ.

—Ἔτσι εἶναι, εἶπε ὁ Κύριλλος μᾶς τὸ εἶπες ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Λοιπόν, ξανάπε ὁ Ψάμμεντ, ἀφοῦ εἴμαστε σύμφωνοι, θὰ πάνε ὅλα καλά. Ὅπως στρώσεις θὰ κοιμηθεῖς, λέει ἡ παροιμία. Ὅπως μοῦ φερθῆκατε θὰ σᾶς φερθῶ. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ, πῶς βρέθηκα σὲ κεῖνο τὸ φοβερὸ μαγαζὶ ποὺ μ' ἀγοράσατε ; Ὤ ! δὲν εἶμαι ἀχάριστος. Δὲν τὸ ξεχνῶ, καὶ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ μου, πῶς μὲ πήρατε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα !

— Ναί, πές μας το, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, μὰ ἴσως μ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα σου δὲ μπορεῖς νὰ νοιώσεις τὴν ἀγάπη καὶ τὸ θαυμασμό μας γιὰ σένα. Δὲν εἶν' ἔτσι, παιδιά ;

Τὰ παιδιὰ εἶπανε ναί, καὶ καθίσανε γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὁ Ψάμμεντ τοποθετήθηκε πάνω στὸ πράσινο τραπεζομάντηλο καὶ εἶπε :

—Ὅταν φύγατε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, πῆγα νὰ ξαπλώσω στὴν ἄμμο καὶ νὰ κοιμηθῶ. Εἶχα κουραστεῖ ν' ἀκούω τὶς ἀνόητες ἐπιθυμίες σας, καὶ νόμιζα πὼς θὰ κοιμόμουνα ἕνα χρόνο !

Ἡ Τζέννη χασμουρήθηκε. Μόλις ἄκουγε νὰ μιλᾶνε γιὰ ὕπνο νύσταζε πρώτη καὶ καλλίτερη.

—Ἔτσι λοιπόν ; εἶπε ὁ Ψάμμεντ ποὺ τοῦ κακοφάνηκε αὐτό. Τότε δὲ θὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράμματα. Ἕνας ἄνθρωπος μ' ἔπιασε. Τὸν δάγκωσα. Μ' ἔβαλε σὲ μιὰ σακκούλα μαζὶ μ' ἕνα σκοτωμένο λαγὸ κι' ἕνα ψόφιο κουνέλι. Μὲ πῆρε σπίτι του, μ' ἔβαλε σ' ἕνα καλάθι, καὶ μὲ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ μὲ βρήκατε, ποὺ τὸ λένε—ὅπως ἔμαθα—«Καινούργια Βαβυλὼν» ἂν καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν παλιά. Ἐκεῖ μὲ πούλησε σ' αὐτὸν τὸν ἔμπορα. Τοὺς δάγκωσα καὶ τοὺς δυὸ ὡς τὸ κόκκαλο. Αὐτὰ εἶναι τὰ νέα μου. Τώρα πῆτε μου τὰ δικά σας.

—Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε εὐχάριστα νέα, εἶπε ὁ Κύριλλος μὲ στενοχώρια. Ὁ πατέρας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, καὶ ἡ μητέρα εἶναι ἄρρωστη στὴ Μαδέρα, μαζὶ μὲ τὸ μικρό μας ἀδερφάκι. Πῶς θἄθελα νἀρθοῦν ὅλοι πίσω πάλι, γέροι κι' εὐτυχισμένοι !

Ἀπὸ συνήθεια, ὁ Ψάμμεντ ἄρχισε νὰ φυσάει δυνατὰ γιὰ νὰ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Κύριλλου.

Μὰ ξαφνικὰ σταμάτησε.

— Ξεχάστηκα, εἶπε. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω κανένα χατήρι γιὰ τὴν ὥρα. Ἀρκετὰ σᾶς ἔκανα.

— Τότε εἶπε ὁ Κύριλλος, ἂς φωνάξουμε τὴν παραμάνα νὰ σοῦ τὸ ζητήσει ἐκείνη, νὰ ξαναφέρεις τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα. Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ θὰ πεῖς ὄχι.

— Δὲ γίνεται αὐτό, εἶπε τὸ στοιχειὸ τῆς ἄμμου. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὸ ζητοῦσες ἐσύ, δὲ θὰ πιάσει.

— Τότε, δὲ μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσεις σὲ τίποτα, εἶπε ἡ Τζέννη. Καὶ γὼ ποὺ νόμιζα πῶς κάτι θἄκανες γιὰ μᾶς ! Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σὲ σώσαμε, σκέφθηκα πὼς θὰ μᾶς ἔφερνες πίσω τοὐλάχιστο τὸν πατέρα, ἂν δὲ μποροῦσες νὰ κάνεις καὶ τὴ μητέρα καλά.

Καὶ ἡ Τζέννη ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Σώπα ! Σώπα, φώναξε βιαστικὰ ὁ Ψάμμεντ. Ἔρεις πῶς δὲ μ' ἀρέσει νὰ σᾶς βλέπω νὰ κλαῖτε, ἀρ-

ρωσταίνω. Ἀκοῦστε, θὰ σᾶς δώσω ἕνα μαγικὸ φυλαχτό.

— Εἶναι εὔκολο νὰ τὸ λέει κανείς, εἶπαν τὰ παιδιά.

—Ὄχι ! Ὄχι, μιλάω σοβαρά, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Εἶναι κάτι ποὺ ἔχει τὴ μεγαλύτερη μαγικὴ δύναμι μέσα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πήγαινε νὰ μὲ πουλήσει μπῆκε πρῶτα σ' ἕνα ἄλλο μαγαζί. Κι' ἐνῶ μὲ παζάρευε ἐγὼ κοιτάζοντας στὴ βιτρίνα εἶδα πάνω σ' ἕνα μικρὸ δισκάκι τὸ μαγικὸ φυλαχτὸ ποὺ σᾶς λέω, ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα μικροπράμματα. Ἂν μπορέσετε καὶ τ' ἀγοράσετε, τότε θὰ μπορεῖτε νἄχετε ὅ,τι θέλει ἡ καρδιά σας.

Τὰ παιδιὰ κυταχτήκαν τρόπο μὲ τ' ἄλλο κι' ὕστερα κοιτάξανε ὅλα μαζὶ τὸν Ψάμμεντ. Κι' ὁ Κύριλλος ἀφοῦ ξερόβηξε μιὰ δυὸ φορές, πῆρε ξαφνικὰ τὸ θάρρος νὰ πεῖ αὐτὸ ποὺ σκέπτονταν ὅλα τὰ παιδιά.

—Ἐλπίζω νὰ μὴ θυμώσεις, εἶπε στὸν Ψάμμεντ. Μὰ ἔχω νὰ σοῦ πῶ αὐτό. Ὅταν μᾶς πρωτοεῖπες πὼς θὰ μᾶς κάνεις νὰ βγοῦν ἀληθινὲς ὅλες οἱ ἐπιθυμίες μας, δὲν ξέραμε τί νὰ εὐχηθοῦμε καὶ μαλλώναμε καὶ δὲν κάναμε τίποτα στὸ τέλος. Τώρα μὲ τὸ μαγικὸ φλλαχτὸ αὐτό, φαντάζεσαι τί ἐχει νὰ γίνει ;

— Βλέπω πὼς δὲν ξέρετε ποὺ πάνε τὰ τέσσερα. Καὶ πὼς δὲ βλέπετε πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴ μύτη σας, εἶπε ὁ Ψάμμεντ θυμωμένος. Ἀκοῦστε δῶ. Αὐτὸ τὸ μαγικὸ φυλαχτὸ εἶναι ἐντελῶς ἄλλο πρᾶμμα. Ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς μίλησα γιὰ τὸ φυλαχτό. Ἀλλιῶς δὲ θὰ τῶκανα. Καὶ θὰ δῆτε ποὺ ὅλα θὰ πάνε καλά, λοιπόν ; Σύμφωνοι ;

— Μὴ θυμώνεις, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Σὲ παρακαλῶ. Μὴ θυμώνεις. Μὰ δὲν ἔχουμε ἄλλα λεφτά, ὡς ποὺ νὰ γυρίσει ὁ πατέρας. Ἐκτὸς ἂν μᾶς στείλει μερικά, μὲ κανένα γράμμα. Ἔχουμε ὅμως ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Κι' ὕστερα, ὅσα λεφτὰ κι' ἂν εἴχαμε θἄξιζε νὰ τὰ δώσουμε ὅλα, ἂν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὸ πατέρα καὶ τὴ μητέρα νὰ ξαναγυρίσουν ! !

— Κάντε ὅτι θέλετε, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἐγὼ πάω νὰ ξαπλώσω στὴν ἄμμο μου ὡς ποὺ νἀποφασίσετε.

—Ὄχι ! Ὄχι ! εἶπανε ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ καὶ ἡ Τζέννη πρόσθεσε. Τὸ ἀποφασίσαμε, δὲν τὸ βλέπεις ; Στάσου νὰ βάλουμε τὰ καπέλλα μας. Θἀρθεῖς μαζί μας ;

— Καὶ βέβαια εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἀλλιῶς πῶς θὰ τὸ βρῆτε τὸ μαγαζὶ μόνοι σας ;

Ἔτσι, βάλανε τὰ καπέλλα τους, πήρανε μαζί τους τὸν Ψάμμεντ μέσα σὲ μιὰ σακκούλα.

—Ἔχει τὸ μισὸ βάρος ἀπὸ τὸ μωρό μας, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, καὶ τὰ κορίτσια ἀκούγοντας ἀναστενάξανε.

Ὁ Ψάμμεντ ἔβγαζε τὸ μάτι του ἀπὸ τὴ σακκοῦλα, κι' ὁδηγοῦσε τὰ παιδιὰ ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶνε.

— Πῶς τὸν ξέρεις τὸ δρόμο ; ἀπόρησε ὁ Ρόμπερτ. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω !

Καὶ ὁ Ψάμμεντ ἀπάντησε κοφτά ;

— Ναί, δὲ μπορεῖς, κι' οὔτε θὰ μπορέσεις νὰ τὸ καταλάβεις ποτέ !

Τέλος φτάσανε σ' ἐκεῖνο τὸ μαγαζί. Εἶχε ἕνα σωρὸ πράμματα στὴ βιτρίνα του. Μαντήλια μεταξωτά, κινέζικα βάζα, τσαγιέρες, φλυτζάνια, γιαπωνέζικα μπιμπελό, πίπες, σπαθιά, πιστόλια, λαιμοδέτες ἀσημένια κουτάλια, σὲ δωδεκάδες, βέρες πάνω σὲ κόκκινο πανί.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

7

ΜΥΙΑΙ

Μέλι χυμένο βρήκανε
κ' ἔπεσαν πεινασμένες
καὶ τρώγοντας ξεχάστηκαν
οἱ μύγες οἱ καημένες.

Μὰ κάποτε κολλήσανε
καὶ κλαῖν καὶ λὲν μὲ πόνο :
—Ἄχ, τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ πάθαμε
γιὰ λίγη γλύκα μόνο ! . .

***

8

ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΟΣ

Ὁ πουλολόγος ἔστηνε
παγίδες γιὰ πουλάκια
Καὶ μιὰ σταρίθρα τὸν ρωτᾶ :
— Τί φτιάνεις ; — Πελατάκια !..

Μὰ σὰν ἐπιάστηκε ἡ φτωχὴ
κ' ἤρθε γιὰ νὰ τὴν πάρει
τοῦ λέει :—Σὲ τέτοια δύσκολο
σπίτια νὰ βρεῖς νοικάρη !..

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πρώτη ἐπίσκεψη στὸν βρεφικὸ σταθμό. (Ἀνεκοινώθη ἀπ' τὸν Νηρέα)

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Η ΓΚΑΜΗΛΑ

Γινότανε μεγάλη φασαρία τὰ παλιὰ χρόνια, τὶς Ἀπόκρηες, στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Κάθε τόσο τὰ «Νουμπελέκια» ἀναστατώνανε τὴ γειτονιά μου.

— Τί εἶναι ;

—Ἡ Γκαμήλα !

Τρεχάλα, ἐμεῖς τὰ παιδιά, τὶς σκάλες γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴν αὐλόπορτα. Σὲ λίγο, τὸ Ἀποκρηάτικο θηρίο — ἡ γκαμήλα — ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ χρήσιμο καὶ ὑτομονετικὸ ζῶο ποὺ διασχίζει τὰς ἐρήμους, ἔμπαινε στὸ δρόμο μας μὲ τὴν ἀκολουθία της. Προπορευόνταν δυὸ - τρεῖς μασκαρεμένοι κρεμανταλάδες μὲ ντενεκεδένια κουτιὰ στὸ χέρι γιὰ νὰ τοὺς ρίχνουν πενταροδεκάρες. Ἀκολουθοῦσε κάποιος ἄλλος μουτζουρωμένος μὲ φοῦμο—παρίστανε τὸν Ἀράπη — ποὺ βαροῦσε τὸ «ντουμπελέκι», καί, πίσω τους ἐρχότανε ἡ γκαμήλα μὲ καμμιὰ τριανταριὰ χαζοὺς καὶ ἀλῆτες γύρω της.

Τί σαματᾶς ἦταν αὐτός, θεέ μου ! Ὁ δρόμος τοῦ σπιτιοῦ μου σεινώτανε ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὴν πρόγκα !

—Ἡ Γκαμήλαααα ! . .

— Ω ! Ω ! Ω ! . .

Καὶ ἡ πρόγκα μεγάλωνε σὰν ἄρχιζε νὰ χορεύει ἡ γκαμήλα μὲ τὰ τραγούδια ποὺ τῆς ἔλεγεν ὁ Ἀράπης. Θὰ μὲ ρωτήσετε : πῶς χόρευε ; Ἄ πρέπει κάπως νὰ σᾶς τὴν περιγράψω γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε.

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ κυριώτερο τμῆμα τοῦ κορμιοῦ της ποὖχε καὶ τὰ τέσσερα ἀνθρώπινα ποδάρια της. Δυὸ μαντράχαλοι τὸ σχημάτιζαν, ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίες τεμπέληδες, δυὸ μόρτες ποὺ κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τους ἕνα ξύλινο στενόμακρο τελάρο σκεπασμένο μὲ μπογιατισμένες λινάτσες καὶ ποὺ μονάχα τὰ ξυπόλυτα ποδάρια τους φαινόντουσαν σὰν περπατοῦσαν, γιατὶ τοὺς σκέπαζε ἡ λινάτσα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ μπροστινός, βαστοῦσε καὶ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ κεφάλι τῆς γκαμήλας. Τώρα καταλαβαίνετε γιατὶ ἡ ἀποκρηάτικη γκαμήλα μποροῦσε ὄχι μονάχα νὰ περπατάη, νὰ τρέχει καὶ νὰ γονατίζει ὅπως οἱ πραγματικὲς ἀλλὰ καὶ νὰ χορεύει Καλαματιανὸ ἢ Τσάμικο ἢ Ζεμπέκικο — ἀνάλογα μὲ τὸ τραγούδι ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ γκαμηλιέρης — καὶ ἀκόμα νὰ μιλάει μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ καὶ νὰ ζητάει, σὰν βρισκότανε μπροστὰ σὲ κάποια ταβέρνα, κατσεταράκια ρετσίνας γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ. Ἀπὸ κάτι τρῦπες τότε ποὖχε ἡ λινάτσα, βγαίνανε οἱ χεροῦκλες τους κ' ἁρπάζανε, ἀπὸ τὸ δίσκο τοῦ ταβερνιάρη, τὰ γιομάτα ποτήρια.

— Χρόνια πολλά, Βάγγο !

— Γειά σου, Νώνα !

Ἀλλὰ γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν περιγραφὴ πρέπει νὰ πῶ δυὸ λέξεις καὶ γιὰ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ ἦταν ἕνα ξύλο ποὺ τοῦ εἶχαν θέσει γύρω του ἄχυρα καὶ ποὖχαν τυλίξει μὲ προβιά. Στὴ μιὰ του ἄκρη, κατέληγε σὲ κεφάλι παράδοξου ζώου στολισμένο μὲ κουδούνια, κορδέλλες καὶ χαϊμαλιὰ καὶ μὲ δυὸ τρομερὲς μασέλες π' ἀνοιγοκλείνανε σὰν τραβοῦσαν ἀπὸ μέσα κάποιο σχοινάκι. Αὐτὲς οἱ μασσέλες ἦταν ὁ φόβος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν μεγάλων. Ἁρπάζανε κουλούρια ἀπὸ τοὺς κουλουρτζῆδες, μανταρίνια καὶ πορτοκάλλια ἀπὸ τὰ καροτσάκια, ξερολούκουμα ἀπὸ τοὺς στραγαλάδες, φραντζόλες ἀπὸ τοὺς φούρνους, καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ καπέλλα ποὺ φορούσανε ἂν εἶχε τέτοια ἔμπνευση ἡ γκαμήλα.

Θὰ μὲ ρωτήσετε πάλι : Ποῦ πηγαίνανε ὅλ' αὐτά ;

Στὰ χέρια τῶν μαντραχαλάδων ! Ποῦ ἄλλοῦ ! . . Εἶχε ἡ ἀποκρηάτικη Γκαμήλα οἰσοφάγο, μιὰ τρύπα δηλαδὴ στὸ λαιμό της. Τὰ πορτοκάλλια καὶ τὰ μανταρίνια κυλοῦσαν ἀπ' αὐτὴν τὴν τρύπα στὰ χέρια τους. Γιὰ τὶς φραντζόλες, ἂν δὲν ἔβγαινε ὁ φούρναρης νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὸ στόμα της, ἤτανε ὁ Ἀράπης ποὺ βαροῦσε τὸ ντουμπελέκι. Τὴν πλησίαζε, τὴν χάϊδευε, κ' ἐκείνη ἄνοιγε τὸ στόμα της καὶ τοῦ τὶς παρέδινε. .

***

Μὰ καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ δρόμο ποὺ καθώμουνα σὰν ἤμουνα παιδί.

Ἡ Γκαμήλα ἐπιτέλους πέρασε, τὰ «ντουμπελέκια» σβύσανε, κ' ἐμεῖς ἀνεβήκαμε στὸ σπίτι κ' ἀνοίξαμε τὰ βιβλία μας. Μόλις εἶχαν περάσει μερικὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάλι φασαρία ἔξω. Ταρατάμ—τάμ—τάμ . . . Ταρατάμ—τάμ—τάμ . . .

— Τούμπανα ! Τί εἶναι ;

— Τὸ γαϊτανάκι !

Κουτρουβάλα πάλι μεῖς τὶς σκάλες! Ἄλλο πανηγύρι τώρα, μὲ μουσικὴ τούτη τὴ φορὰ—κλαπαδόρες καὶ κλαρίνα! Στὰ βάθη τοῦ δρόμου φαίνονται καμμιὰ δεκαριὰ μασκαρεμένοι — οἱ μισοὶ μὲ ἀνδρικὰ καὶ οἱ ἄλλοι μὲ γυναικεῖα ροῦχα—κ' ἕνας πανύψηλος πιερρότος ποὺ κρατάει ἕνα κοντάρι μὲ κορδέλλες. Δὲν λείπουν κ' ἀπ' ἐδῶ οἱ κρεμανταλάδες μὲ τὰ ντενεκεδένια κουτιὰ γιὰ τὶς πενταροδεκάρες, οὔτε οἱ χαζοὶ καὶ ἡ μαρίδα, ἡ τιμητικὴ ἀκολουθία τους. Ὅλοι αὐτοὶ προχωροῦν κ' ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας κ' ἀναστατώνεται πάλι ὁ δρόμος κ' ἀνοίγουν τὰ παράθυρα καὶ οἱ μπαλκονόπορτες.

— Τὸ γαϊτανάκι !

Ὕψιστε Θεέ ! Οἱ μασκαράδες σταματήσανε μπροστὰ στὴν πόρτα μας!

— Τί θὰ γίνει ;

— Θὰ χορέψουνε !

Συναγερμός ! Τὰ μικρομάγαζα ἀδειάζουν. Νοικοκυρὲς καὶ ὑπηρέτριες, γέροι καὶ γριές, πλημμυρίζουν μπαλκόνια καὶ ταράτσες γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα. Κάποιος παλιάτσος βγάζει μιὰ σφυρίχτρα καὶ σφυρίζει. Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ παίζει. Κι' ἐνῶ οἱ κλαπαδόρες καὶ τὰ κλαρίνα ξεσκίζουν κυριολεκτικὰ τ' αὐτιὰ μὲ τὶς παραφωνίες τους οἱ μασκαρεμένοι χορεύουν πόλκα ἢ βάλς γύρω ἀπὸ τὸ κοντάρι ποῦχει στήσει ὄρθιο ὁ πανύψηλος πιερρότος, κρατώντας ὁ καθένας τους ἀπὸ μιὰ κορδέλλα. Γι' αὐτὸ λεγότανε καὶ γαϊτανάκι. Κόντεψα νὰ λιποθυμήσω κάποτε ἀπὸ τὴν τρομάρα μου μ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς χορευτὲς ποὺ ἦταν ντυμένος γυναῖκα. Σ' ἕνα τσαλιμάκι ποὖκανε χορεύοντας, τοὖπεσε ἡ μουτσούνα ποὺ φοροῦσε καὶ φάνηκε ἡ φάτσα του. Ὁ ἀσχημότερος γορίλλας τῆς Ἀφρικῆς θᾶτανε ἀσφαλῶς ἄγγελος μπροστά του ! Μουστάκια, γένεια, φρύδια σκέπαζαν ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ πρόσωπό του καὶ λαμπυρίζανε τὰ μικρά, σὰν χάνδρες, μάτια του, μὲ τέτοιο τρόπο, ποὖλεγες πὼς ἦταν ξωτικὸ καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

***

Μὰ ὑπῆρχαν κ' ἄλλοι πειρασμοὶ τῆς παληᾶς Ἀπόκρηας ποὺ μᾶς ξεμυαλίζανε σὰν εἴμαστε παιδιά. Ἦταν τὰ «Ἀραπάκια» ποὺ χορεύανε κ' αὐτὰ στοὺς δρόμους μὲ «ντουμπελέκι» σὰν τὴν γκαμήλα, τὸ «Γαϊδουράκι» οἱ «γύφτοι μὲ τὴν ἀρκούδα ἢ τὴν μαϊμοῦ», ὁ «ποιητὴς τοῦ κάρρου» πούδινε παραστάσεις ὅπως καὶ ὁ Φασουλής. Ἂν πῆτε γιὰ τὶς πλατεῖες . . . ἀφῆστε τα ! Μεγάλη δουλειά ! Ἐκεῖ βασιλεύανε τὰ «ρόπαλα» θίασοι δηλαδὴ ὁλάκεροι ἀπὸ παλαιστές, ἀκροβάτες, θαυματοποιούς, ταχυδακτυλουργούς, ἀνθρωποι ποὺ καταπίνανε σπαθιά, βγάζανε φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα τους, λυγούσανε χονδρὲς σιδερένιες βέργες μὲ τὰ γερὰ χέρια τους.

Θὰ διαθέσω τὸ χῶρο ποὺ μοῦ μένει γιὰ νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια, γιὰ τὸ Φασουλῆ. Μὲ συγκινοῖσε ἰδιαίτερα σὰν ἤμουνα παιδάκι. Ἔστηνε τὴ μικρὴ φορητὴ σκηνούλα του ὅπου μποροῦσε νὰ χει ἀκροατήριο—ἀπὸ παιδιὰ τὸ περισσότερο, ὅπως καταλαβαίνετε. Γι' αὐτὸ τὸν συναντούσαμε, κάθε μέρα, τῶρα τὴν Ἀποκρηά, μεσημέρι κ' ἀπόγευμα πιὸ κάτω ἀπ' τὸ σχολειό μας. Μᾶς περίμενε, ὁ κακομοίρης, τὴν ὥρα ποὺ σχολάγαμε, γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσει.

— Παιδιά ! Ὁ Φασουλὴς σήμερα θὰ σᾶς κάμη τὸ λύκο μὲ τ' ἀρνάκι.

Φωνὲς ἐμεῖς !

— Ω ! Ω ! Ω !

— Παιδιά, νὰ ρίξετε καμμιὰ πεντάρα στὸ κουτί !

— Ω ! Ω ! Ω !

—Ἡσυχία γιατὶ θὰ φύγω !

Μπροστὰ σὲ τέτοια ἀπειλὴ ἡ πρόγκα σταματοῦσε κ' ἄρχιζε ἡ παράστασις. Διαρκοῦσε 8 ἕως 10 λεπτὰ καὶ τὸ τέλος ἦταν πάντα τὸ ἴδιο. Ὁ Φασουλής, κρατῶντας μιὰ τάβλα πιὸ μεγάλη ἀπὸ δαῦτον, βαροῦσε ἀλύπητα τὸν λύκο, τὸν ψεύτη, τὸν προδότη, τὸν κλέφτη, ὅλα τὰ κακὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου.

Κάποιο μεσημέρι ὁ Φασουλὴς εἶχε μεγάλη «πιέννα» 80 παιδιὰ χασκογελάγανε μὲ τ' ἀστεῖα ποὖλεγε. Ὁ δρόμος εἶχε κλείσει. Μά, γιὰ κακή του τύχη φάνηκε ἡ Γκαμήλα. Ἐμεῖς συμπαθούσαμε τὸν Φασουλῆ καὶ δὲν ἐνοούσαμε νὰ διαλυθοῦμε γιὰ νὰ περάσει αὐτὴ ἡ ἄγαρμπη καὶ πρόστυχη συντρόφισσα τῆς παλιᾶς Ἀποκρηᾶς. Μὲ τὴν ἐπιμονή μας καὶ τὶς φωνές μας τὰ πράγματα, σιγά-σιγά, ἀγριέψανε. Μᾶς βρίζανε οἱ γκαμηλιέρηδες. Τοὺς ἔβριζε καὶ ὁ γεροντάκος ποὺ εἶχε τὸν Φασουλή.

Καὶ τότε, — τρομάρα καὶ συφορά μας ! Ἡ Γκαμήλα θύμωσε καί, σωστὸ μανιασμένο θηρίο, ὥρμησε καταπάνω μας. Μὰ βγῆκε ζημιωμένη. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε διαλυθεῖ. Ἀλλὰ δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ ἡ σκηνούλα τοῦ Φασουλῆ. Σὰν φανήκανε οἱ χωροφύλακες κ' ἄδειασε ὁ δρόμος ἔβλεπε κανένας χάμω κομμάτια ἀπὸ μπογιατισμένη λινάτσα, σπασμένα ξύλα καὶ κοῦκλες, τὸν λύκο, τὸν πολυφαγά, τὸ παλληκάρι τῆς Φαχῆς κ' αὐτὸν τὸν κακομοίρη τὸν Φασουλῆ, κρατώντας τή μεγάλη τάβλα στὰ χεράκια του.

Ἔτσι περνοῦσε ἡ Ἀποκρηά, στὰ παληὰ χρόνια, σὰν εἴμαστε παιδιά. Σήμερα ἀλλάξανε τὰ πράγματα. Δίνονται γιὰ σᾶς, τὰ παιδιά, Ἀποκρηάτικοι χοροὶ καὶ παιδικὲς παραστάσεις. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ οἱ ὑπέροχες χρωματιστὲς ταινίες τοῦ Ντίσνεῦ ποὺ μὲ συγκινοῦν—σᾶς ἐξομολογοῦμαι—ὅπως κ' ἐσᾶς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΤΥΧΕΡΟ ΠΑΙΔΙ

Ἔτσι ὀνόμασαν προχτὲς οἱ ἐφημερίδες τὸν μικρὸν Ἄλλαν Μάκκαιη ἀπὸ τὸ Νιοῦαρκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ποὺ παρὰ-τρίχα γλύτωσε ἀπὸ ξαφνικὸ θάνατο. Ἐγὼ ὅμως τὸν θαυμάζω πιὸ πολὺ γιὰ τὴν ψυχραιμία του παρὰ γιὰ τὴν τύχη του, κι' ὁμολογῶ πὼς ἂν ἤμουν στὴ θέση του δὲν ξέρω ἂν θὰ φαινόμουν τόσο ψύχραιμος. Λοιπὸν ὁ φίλος μας ἄρχισε τὴν ἡμέρα του μὲ δύο ἀνησίες : Πρῶτα ἀργοπόρησε νὰ φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ τὸ σχολεῖο κι' ὕστερα ἔτρεξε γιὰ νὰ προφτάσει τὸ Λεωφορεῖο. Ὁ δρόμος ὅμως ἦταν σκεπασμένος μὲ πάγο — ποῦ οἱ λιακάδες μας ! — καὶ ὁ νεαρὸς Ἄλλαν Μάκκαιη γλύστρησε κι' ἔπεσε κάτω. Σηκώθηκε ὅμως γρήγορα στὰ πόδια του, πήδησε στὸ λεωφορεῖο, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε σταθῆ κι' ἔκανε νὰ βάλει τὸ χέρι του στὴν τσέπη γιὰ νὰ πληρώσει τὸ εἰσιτήριό του. Καὶ τί εἶδε τότε ; Τὸ μετάλλινο μολύβι του ποῦ εἶχε περασμένο στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, βρισκόταν καρφωμένο στὸ σῆθός του, σὰν λόγχη στὰ μέρος ἀκριβῶς τῆς καρδιᾶς. Φαίνεται πὼς ὅταν ὁ Ἄλλαν Μάκκαιη ἔπεσε, τὸ μολύβι χώθηκε στὸ στῆθος του, χωρὶς ὁ μικρὸς νὰ τὸ πάρει εἴδηση.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐπιβάτες εἶχαν περιστοιχίσει τρομαγμένοι τὸ παιδί, μὰ ἐκεῖνος ψυχραιμότατος φῶναξε :

— Μὴ μ' ἀγγίξει κανένας πρὶν ἔρθει ὁ γιατρός !

Κάθησε λοιπὸν ἀτάραχος στὸν πάγκο καὶ τὸ λεωφορεῖο τράβηξε ὁλοταχῶς πρὸς τὴν πρώτη κλινική. Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ νεαρὸς λογχισμένος βρισκόταν στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, κι' ἐκεῖ οἱ γιατροὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ λεπτότατη ἐγχείρηση τοῦ ἔβγαλαν τὸ μολύβι ποὺ εἶχε τρυπήσει τὸ περικάρδιον καὶ εἶχε φθάσει ὡς τὸ μυοκάρδιον, ἐπειδὴ ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ σφηνωμένο δὲν ἄφηνε νὰ προκληθῇ αἱμορραγία, πρᾶγμα ποὺ θὰ γινόταν ἀσφαλὸς ἂν ὁ Ἄλλαν Μάκκαιη ἄφηνε νὰ τοῦ τὸ τραβήξουν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες !

Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ εἶσαι πρόσκοπος καὶ νὰ ἔχῃς παρακολουθήσει πρῶτες βοήθειες !

■■

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΦΑΡΣΑ

Κι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὲ ἥρωες ὅλους τοὺς μαθητὲς τῆς πολιτείας τοῦ Ἰλλινόϊς. Κάποιος κακοηθέστατος φαρσὲρ ἔδωσε στὸ ραδιόφωνο μιὰ ἐπίσημη τάχα ἀνακοίνωση, πὼς τὰ σχολεῖα ἀπεφάσισαν νὰ καθιερώσουν ἄλλη μιὰ ἡμέρα ἀργίας τὴν ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κυριακή, καὶ νὰ μένουν κλεισὰ καὶ τὴν Πέμπτη ! Φαντάζεστε τὸν ἀλαλαγμὸ καὶ τὰ πανηγύρια τοῦ μαθητόκοσμου ποὺ κατέβηκε στοὺς δρόμους κι' ἔκανε διαδήλωση ! Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ εἴδηση διαψεύσθηκε κι' ἔτσι τὰ μαθητούδια ἔμειναν μὲ τὴ χαρά !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Ὁ Πιπίνος

Ποῦ εἶναι ἡ καλὴ νεράϊδα;

2. ΟΙ ΑΝΑΚΑΤΕΜΕΝΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

Εἶχα κάνει ἕναν κατάλογο ἀπὸ τὰ καλύτερα ἑλληνικὰ καὶ ξένα παιδικὰ μυθιστορήματα, μὰ ὁ τυπογράφος μοῦ ἀνακάτεψε τοὺς τίτλους καὶ τώρα εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ξαναβρῶ. Μήπως ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ καταφέρετε καλύτερα ; Ὁρίσατε οἱ ἀνακατεμένοι τίτλοι :

Ὁ μικρὸς Ροβινσὼν
Τὸ νησὶ τοῦ βάλτου
Γιὰ τὴν οἰκογένεια
Ἡ σφίγγα τῶν θησαυρῶν
Τὰ μυστικὰ στὴ σελήνη
Ὁ Ἐλβετὸς λόρδος
Χωρὶς πατρίδα
Ἀπὸ τὴν γῆ τῶν πάγων.

■

3. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ;

α) Γεννήθηκε στὴν Ἰταλία.

Δίστασε πολὺ ὥσπου νὰ περάσει ἕνα ποτάμι, ποὺ ὡστόσο δὲν εἶναι καὶ τόσο πλατύ.

Ἔδωσε τὄνομά του σ' ὅλους τοὺς βασιλιάδες τοῦ κόσμου.

β) Ὀνομάστηκε πατέρας τῆς ἐπιστήμης του.

Κάποιος ἀκούγοντάς τον νὰ διαβάζῃ ἔκλαψε.

Καθένα ἀπὸ τὰ ἔργα του ἔχει τ' ὄνομα μιᾶς μυθολογικῆς γυναίκας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΗΥΡΟΛΕΞΑ

4. Ο ΑΖΩΡ

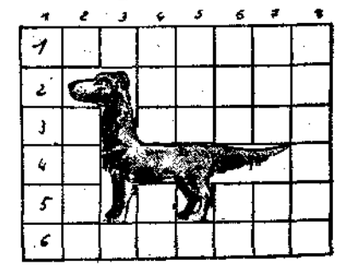

Ὁριζοντίως : 1. Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 2. Εἶναι ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. 3. Θεραπεία. 4. Ἐπιφώνημα. 5. Ἀρχαία θεότης. 6. Περίφημο ἄγαλμα.

Κάθετως : 2. Ἀρχαία βασιλοπούλα. 4. Σύνδεσμος - Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 5. Προστακτική - Ἄρθρον. 6. Φωτίζει - ἐπιφώνημα. 7. Σύνδεσμος - ἄρθρον. 8. Ἱδρυτὴς Μονῆς.

■■

Λύται τοῦ 2ου φύλλου : Ἐμ. Ε. Μαυρομμάτης, Ἀθῆναι, Κάπη Μπενέτου, Καστέλλι Κρήτης. **Συμμετασχόντες :** Μσριάννα Βενιέρη, Ἀθῆναι, Μαρία Μοντάκη, Κορυδαλλός, Φωτούλα Κέλερη Ἀθῆναι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Ὁ Ντὶκ Γκόρντον, ὄρθιος μπροστὰ στὰ κιγκλιδώματα τοῦ καραβιοῦ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος κοίταζε τὴ θάλασσα, ποὺ ἁπλωνόταν ὡς πέρα μακρυὰ βαθειὰ κι' ἀνεξερεύνητη. Ὁ ἥλιος ὅσο πήγαινε ἀνέβαινε στὸν οὐρανό. Ὁ καιρὸς ἦταν κατακάθαρος. Παρ' ὅλ' αὐτὰ μιὰ ἀνησυχία ἀνεξήγητη τυραννοῦσε τὸ ἀγόρι. Τί θὰ γινόταν μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάσταση; Ὅταν ἀποφάσιζε νὰ μείνει πάνω στὸ «Πράνσιγκ» στὴ θέση τοῦ πατέρα του, δὲν ὑπολόγιζε πῶς θὰ ἔβρισκε δυὸ κορίτσια, τὸ ἕνα μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ προστασία καὶ στοργή. Ἂν ἦταν μόνος του δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε. Ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀφήσει τὸν ἑαυτό του στὰ χέρια τῆς τύχης. Ἂν σωζόταν καλά. Ἂν ὄχι, θὰ πνιγόταν μαζὶ μὲ τὸ καράβι. Ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἦταν προτιμότερος ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκεται αἰχμάλωτος—σὰ γυιὸς τοῦ κυβερνήτη ποὺ ἦταν — στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Τὰ πράγματα ὅμως τώρα ἀλλάζανε. Ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ σώσει τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἐλπίζαν μονάχα σ' αὐτὸν καὶ στὸ Θεό.

Ἡ Ἀννούλα, ἀφοῦ ἔβαλε νὰ πλαγιάσει τὴ Λευκὴ σὲ μιὰ ναυτικὴ κούνια, πλησίασε τὸ Ντίκ.

— Βλέπεις τίποτα; τὸν ρώτησε.

— Δυστυχῶς Ἀννούλα, σ' ὁλόκληρο τὸν ὠκεανὸ δὲν ὑπάρχει ἴχνος καραβιοῦ.

— Καὶ δὲν ξέρεις ἀκόμα ποῦ πηγαίνουμε;

— Προσπαθῶ νὰ τὸ μαντέψω. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ τόσο εὔκολο. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἴμαστε μακρυὰ ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Γκόλφ στρήμ*, ποὺ εἶναι εὐνοϊκὸ στὴν πορεία μας.

— Δὲν ξέρεις, Ντίκ, πόσο χαίρουμαι ποὺ εἶσαι μαζί μας. Θυμᾶσαι τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε πάνω σὲ τοῦτο τὸ κατάστρωμα;

— Πῶς ὄχι; Σὲ ρώτησα ἂν θέλεις νὰ κάνουμε παρέα ὡς ποὺ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀγγλία καὶ σὺ δέχτηκες εὐχαρίστως. Ἔπειτα μὲ κατέβασες κάτω στὴν καμπίνα σου καὶ παίξαμε σκάκι. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα γινήκαμε πολὺ φίλοι. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Τόσο πολὺ ἡ μοῖρα δὲν θέλησε νὰ μᾶς χωρίσει, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας τὸ κορίτσι. Ἂν σωθοῦμε καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τούτη τὴν περιπέτεια θὰ μποροῦμε νὰ διηγόμαστε στοὺς γνωστούς μας ἕνα σωρὸ τρομερὰ πράγματα.

— Πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιη πῶς θὰ σωθοῦμε Ἀννούλα, εἶπε τὸ ἀγόρι. Κι' ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ φτάσουμε μιὰ μέρα στὴν πατρίδα μας, ἐμεῖς θὰ βροῦμε κάποιον τρόπο νὰ διατηρήσουμε γιὰ πάντα τὴ φιλία μας. Θέλεις;

—Ὦ, Ντίκ! Γιατὶ νὰ μὴ θέλω; ἔκανε ἡ μικρὴ ἐνθουσιασμένη.

Τὰ δυὸ παιδιὰ σφίξανε ἐγκάρδια τὰ χέρια τους καὶ νοιώσανε ὅτι στὸ ἑξῆς ἔπρεπε νὰ τοὺς συνδέει μιὰ σκέψι καὶ μιὰ καρδιὰ σὲ ὁτιδήποτε κι' ἂν τοὺς συνέβαινε.

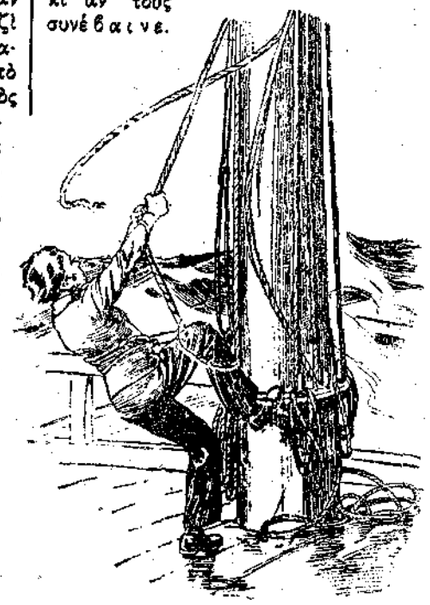

Ὁ Ντὶκ τράβηξε μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Αὐτὴ ἡ φιλία τους τοὺς ἔδινε καινούργιο θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη στὰ κοινὰ πεπρωμένα τους. Τοὺς ζωντάνευε ἀκόμα τὶς πεθαμένες ἐλπίδες τους νὰ βγοῦνε νικητὲς ἀπ' τὶς δοκιμασίες ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦνε.

— Σὲ λίγο θὰ πᾶμε νὰ ἐρευνήσουμε μαζὶ τὸ καράβι, εἶπε τὸ ἀμερικανόπουλο. Πρέπει νὰ δοῦμε τὶ τροφὲς ἔχουμε καὶ πόσο μποροῦν νὰ διαρκέσουν. Ἴσως βέβαια νὰ μὴ μᾶς χρειαστοῦν γιὰ πολὺ καιρό, ἀλλὰ καλύτερα εἶναι νὰ εἴμαστε προετοιμασμένοι γιὰ ὅλα...

Ἐαφνικὰ ὁ Ντὶκ σταμάτησε τὴν κουβέντα του. Ἔβαλε τὸ χέρι μπρὸς στὰ μάτια του καὶ κοίταξε μακρυά, στὴ θάλασσα.

— Τί συμβαίνει, Ντίκ; ρώτησε πλάϊ του ἡ Ἀννούλα. Βλέπεις τίποτα;

—Ἴσως. Γιὰ κοίταξε ἐκεῖ κάτω.

— Δὲν βλέπω τίποτα, ἀποκρίθηκε ἀπογοητευμένο τὸ κορίτσι. Θὰ σὲ ξεγέλασαν φαίνεται τὰ μάτια σου.

— Κι' ὅμως, δὲ γελιέμαι. Γιὰ προσπάθησε νὰ δεῖς ἄλλη μιά...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἀννούλα ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή:

— Βλέπω! Λίγο ἄσπρο καπνὸ ποὺ προχωρεῖ καὶ μεγαλώνει!

—Ἀκριβῶς! Ἕνα σύννεφο καπνοῦ. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ βαπόρι!

Τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ χοροπηδάει πάνω στὸ κατάστρωμα. Στριφογύριζε χαρούμενο κι' ἦταν ἕτοιμο σχεδὸν νὰ τρέξει κάτω στὴ καμπίνα καὶ νὰ ἑτοιμάσει τὰ πράγματά του.

—Πρέπει νὰ ξυπνήσουμε τὴ Λευκή, ἔκανε τὸ κορίτσι. Σωθήκαμε Ντίκ, σωθήκαμε!

— Εἶναι πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ χαιρόμαστε, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ὁ Γκόρντον. Ἴσως νὰ μὴν ἔχουμε σωθεῖ ἀκόμα, ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς βρισκόμαστε σὲ καλὸ δρόμο. Κι' ἂν ἀκόμα τὸ καράβι αὐτὸ δὲν ἔρθει γιὰ βοήθειά μας, παρακάτω θὰ συναντήσουμε ἄλλα ποὺ θὰ μᾶς ρυμουλκήσουν.

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔρθει αὐτό; ρώτησε τρομαγμένη ἡ Ἀννούλα.

— Γιατὶ γιὰ νὰ ἔρθει πρέπει πρῶτα νὰ μᾶς ἀντιληφθεῖ κι' ὅπως ξέρεις οἱ Γερμανοὶ μᾶς χάλασαν τὸν ἀσύρματο. Ἔπειτα οἱ τσιμινιέρες τοῦ «Πράνσιγκ» δὲ βγάζουνε πιὰ καπνὸ γιὰ νὰ τὸν δοῦνε, ἀφοῦ τρέχουμε μὲ πανὶ καὶ ὄχι μὲ κάρβουνο.

Ἀπογοητευμένο τὸ κορίτσι κοίταξε τὸ σύννεφο ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε παράξενα. Οἱ ἐλπίδες του ὅμως δὲν τοῦ εἶχαν χαθεῖ ὁλότελα.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἐξακολούθησε ὁ Ντὶκ γιὰ νὰ τῆς δώσει θάρρος, ὁ ἄνεμος μᾶς παρασέρνει πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ ἐκεῖνο, καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς βοηθεῖ μὲ τὸ παραπάνω. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ πρὸς τὸ παρόν...

—Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ προλάβουμε;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

* Τὸ θερμὸ ρεῦμα ἢ Ρεῦμα τοῦ Κόλπου, ποὺ γεννιέται στὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ καὶ φτάνει ὡς τὴν Γαλλία. Σ.τ.Μ.

ΣΕΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΡΗΝΙΚΟ

Στὰ βουνά μας πιὰ
πάψανε τὸν ἀγῶνα οἱ φαντάροι
παλληκάρια ποὺ σύντριψαν
τὴ βαριὰν ἁλυσίδα,
γιὰ ντουφέκια σηκώσανε
τῆς δουλειᾶς τὸ λισγάρι
πλουτοφόρα νὰ χτίσουνε
τὴν καινούργια πατρίδα.

Περιστέρι ξανάφερε
τῆς ἐλιᾶς τὸ κλωνάρι
καὶ μαζί του φτερούγισε
κι' ἡ δικιά μας ἐλπίδα
μέσ στὸν κάμπο ποὺ φύτρωσε
καρπερὸ τὸ σιτάρι
ἀψηλὸ καὶ χρυσόθωρο
σὰν τοῦ ἥλιου ἀχτίδα.

Νά τὰ νειᾶτα! τρισόμορφα
καὶ κανεὶς δὲν τὰ φτάνει
δυνατὰ χέρια ἀδράξανε
τὸ τσαπί, τὸ δρεπάνι,
καὶ μοῦ φάνηκαν σύμβολα
στὸν ἀγῶνα ποὺ τάδα,

Δουλευτάδες ἀκούραστοι
σ' ἐργατιᾶς πανηγύρι
σὰ μελίσσια ποὺ μάζεψαν
ἀπ' ὁλοῦθε τὴ γύρη
καὶ κυψέλη οἰκοδόμησαν
τῆς δουλειᾶς τὴν Ἑλλάδα.

Αὐγὴ Δάφνη

Η ΛΥΠΗ ΜΟΥ

— Βλέπεις καθὼς προχωροῦμε; Καταλαβαίνεις τί βλέπεις; Βλέπεις τὴ θάλασσα τὸ πιὸ θαυμάσιο πράμα. Ξέρεις τί σοῦ λέει τὸ μεγάλο νερὸ τῆς γῆς; Σοῦ λέει νὰ δῆς γιὰ πρώτη φορὰ τὸ κάθε τι. Καὶ νά ποὺ τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων λάμπουν ἀπὸ εἰλικρίνεια. Μπορεῖς ὅλα νὰ τὰ καταλάβεις;

— Τὸ μπορῶ. Εἶναι ὅλα τόσο μεγάλα τόσο φυσικά, ἁπλᾶ! Πολὺ μεγάλα τόσο, ποὺ μπορεῖς ἀμέσως νὰ τὰ καταλάβεις καὶ νὰ τ' ἀγαπήσεις!

—Ἄκουσε τώρα, βλέπεις τὸ σύννεφο τ' ἀγριεμένο. Τί εἶναι; Εἶναι ἡ ζωή. Βλέπεις ὅτι εἶναι ζωή, εἶναι βροχή.

— Ναί, τὸ βλέπω.

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει τίποτα κακόβουλο στὴ φύση. Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτό; Εἶναι ζωὴ ἡ καταιγίδα κι' ὁ παγωμένος βοριάς.

— Εἶναι· τὸ κατάλαβα, γιατὶ δές! Ἡ θάλασσα στρογγυλεύει καὶ χάνεται. Στρογγυλεύει ἡ μεγάλη γῆ. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα δυνατὸ φῶς. Κάθε τι ἔχει μιὰ μεγάλη καρδιά.

— Στάσου τώρα δῶ! Τί εἶναι τὰ κασσόνια ποὺ βλέπεις στιβαγμένα γεμάτα μπαρούτι; Ὁ ἄνθρωπος πηγαινοέρχεται καὶ τὰ φυλάει. Τὰ φυλάει γιατὶ τὰ χρειάζεται. Πές μου ὅλ' αὐτὰ τὰ καταλαβαίνεις;

—Ὄχι· αὐτὰ εἶν' ἀσυνέπειες.

— Πῶς; Μμ!.. Εἶσαι πάντα τὸ παιδὶ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου. Φταῖς γι' αὐτό. Πρόσεξε. Εἶδες δυὸ ἴδια πράματα. Τὴ βροχὴ καὶ τὸ μπαρούτι. Δυὸ μέσα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Εἶναι καὶ τὰ δυὸ γιὰ τὴ ζωή. Μπορεῖς νὰ καταλάβεις ὅτι θάνατος εἶναι ζωή;

—Ἔ, βέβαια· αὐτὸ εἶναι λογικό.

—Ἂν μπορέσεις νὰ τὸ πιστέψεις, θὰ εἶσαι παιδὶ τοῦ εὐτυχισμένου ἀνθρώπου. Καὶ θὰ καταλάβεις ὅτι μιὰ ἀσυνέπεια ὑπάρχει: Ἡ δυστυχία.

Ροδαυγὴ

ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Καθὼς σκρίβει μονοπάτι
στοῦ γκρεμνοῦ τὴ μιὰ γωνιά,
μπρὸς περαστικοῦ διαβάτη
στέκεται, μὲ ἀπονιὰ
ρημαγμένο, ἕνα ξωκκλήσι

Εἶν' οἱ τοῖχοι χαλασμένοι
καὶ ἀπάνω τους τὰ χόρτα
φύτρωσαν, ἐρειπωμένη
ἡ σκεπή του καὶ τὴν πόρτα
τάγριολούλουδα ἔχουν κλείσει.

Τὸ περιτυλίγουν σκοῖνοι,
τἀποκρύβουνε οἱ βάτοι
ἀπ' τὰ μάτια τοῦ διαβάτη,
σὰν νὰ ντρέπονταν καὶ κεῖνοι
γιὰ τὸ τόσο χάλασμά του.

Οὔτε μιὰ σταγόνα λάδι.
σκουριασμένο τὸ καντήλι
δίχως κέρινο φυτίλι·
Θ' ἄναβ' ὅμως κάποιο βράδυ
χρόνια τώρα περασμένα.

Κάποια εἰκόνα — πονεμένη
Παναγία, ποὺ μὲ θλίψη
τὸ κεφάλι ἔχει σκύψει
καὶ παρακαλεῖ θλιμμένη
μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα.

Ἐπεράσανε τὰ χρόνια
ποὺ ἐρχόταν κάθε δεῖλι
γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ καντήλι
στὴν ἀπόμακρη ἐκκλησοῦλα
κάποια εὐλαβικὴ γρηούλα.

Τώρα ὁ βιαστικὸς διαβάτης
τὸ σταυρό του γοργὰ κάνει
καὶ περνώντας τὴν ξεχάνει
«Δὲν μπορεῖ νὰ ξαναζήσῃ
ὅ,τι ὁ χρόνος ἔχει σβύσει».

Γελαστὸς Λογοτέχνης

ΑΡΡΩΣΤΗΣΕ Η ΓΙΑΓΙΑ

Μαῦρα πάλι καὶ θλιμμένα. Ἄχ! αὐτὴ ἡ στενοχώρια τί πικρὴ ποῦναι σὰν ζωγραφίζεται πάνω στὰ πρόσωπα! Νά! πάλι τὸ σπίτι βουβό, βουτηγμένο σ'αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τὴν πνιγερή. Ἡ γιαγιὰ εἶναι ἄρρωστη βαριά, πολὺ βαριά. Γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της μαζεμένοι ὅλοι, προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀνακουφίσουν. Μὰ ἐκείνη εἶναι τόσο χλωμὴ τόσο βυθισμένη στὸ λήθαργο, ποὺ τίποτα δὲν καταλαβαίνει, τίποτα δὲν τὴν εὐχαριστεῖ.

Καὶ ἡ Κρινούλα δίπλα της εἶναι τόσο λυπημένη! «Σήκω γιαγιά— ψιθυρίζει σιγά. — Σήκω νὰ γυρίσουμε στὰ περασμένα τὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα χρόνια. Νὰ γίνεις πάλι πιὸ νέα ἀπὸ τώρα καὶ γερή. Καὶ ἐγὼ νὰ γίνω πάλι τὸ κοριτσάκι τῶν 6 χρόνων. Νὰ καθίσουμε στὴ φωτιὰ τριγύρω κάποια χειμωνιάτικη πάλι βραδιά. Ἐσὺ νὰ γνέθεις τὸ μαλλὶ καθισμένη στὸ παλιὸ μιντέρι τοῦ καναπεδιοῦ, ἡ μαμὰ νὰ πλέκει κοντὰ στὸ τραπέζι δίπλα στὴν παλιὰ γαλάζια μας λάμπα ποὺ θὰ σκορπίζει τριγύρω τὸ συμπαθητικό της φῶς. Ἡ Κονσίτα θὰ γίνῃ πάλι τὸ κοριτσάκι τῶν 12 χρόνων καὶ θὰ κεντᾶ κοντὰ στὴ φωτιά. πάνω στὸν καμβὰ τὰ πρῶτα της ἐργόχειρα. Σὲ ὅλα θὰ εἶναι σκορπισμένη ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρά. Ἀπ' ἔξω θὰ ἀκοῦμε νὰ φυσᾶ ὁ παγωμένος βοριάς, καὶ θὰ τρίζουν τὰ παλιά μας παραθυρόφυλλα. Μὰ ἐμεῖς δὲν θὰ νοιώθουμε τίποτα ἀπὸ κρύο. Τί καλὰ ποὺ θάμαστε μέσ' στὴ ζεστασιά... Μὲ τὸ κεφάλι μου ἀκουμπισμένο πάνω στὰ γόνατά σου, θὰ ἀκούω νὰ λὲς μὲ τὴ γλυκειά σου φωνὴ τὴν ἱστορία τοῦ «Μπερτόλδου» καὶ τὸ παραμύθι τῆς Καλῆς. Μὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς θὰ νοιώθω νὰ χορεύουν ὅλα μπροστά μου μαζεμένα, Δράκοι καὶ νεράϊδες καὶ θεριά. Καὶ σὰν ἀνοίξω τὰ μάτια μου, ποὺ τὰ εἶχα κλείσει γιὰ μιὰ στιγμή, θὰ βρεθῶ ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεββάτι μου. Τί θαῦμα! Θὰ τὰ ξαναλείσω πάλι εὐτυχισμένη καὶ θὰ πισέψω πὼς ἡ καλὴ νεράϊδα μὲ πῆρε στὰ φτερά της ἀπάνω καὶ μ' ἔβαλε ἐκεῖ...

Μὰ σήκω πιά, γιαγιά, μὴ μὲ βλέπεις ἔτσι χλωμὴ καὶ πονεμένη. Σήκω νὰ βάλεις πάλι τὰ καλά σου ροῦχα, νὰ ρίξεις πάνω στὸ κεφάλι τὴ μεταξωτή σου μαντήλα, νὰ δέσεις πάνω στὰ μαλλιά μου τὸν ἄσπρο μου φιόγγο καὶ νὰ μὲ πάρεις ἀπὸ τὸ χέρι ξανὰ ν' ἀνεβαίνουμε σιγὰ σιγὰ τὸν ἀνήφορο γιὰ τὴν ἐκκλησιά.

Ἄλλοίμονο, ὁ καιρὸς αὐτὸς ἔχει περάσει γιὰ μᾶς! Ὅλα εἶναι πιὰ ὄνειρα! Τώρα ἐγώ, ἔχω γίνει ἕνα μεγάλο κορίτσι, καὶ σένα σὲ κύρτωσαν πιότερο τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, καὶ σὲ ἔχουν κάνει νὰ κάθεσαι σκυφτὴ καὶ θλιμμένη πάνω στὸ παλιὸ μιντέρι τοῦ καναπεδιοῦ. Μὰ ἔλα νὰ καθίσεις στὴν ἀγαπημένη σου αὐτὴ θέση, καὶ τώρα ἐγὼ θὰ σοῦ διαβάζω ὅμορφες ἱστορίες μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία νὰ διασκεδάζεις. Καὶ νὰ δεῖς, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ κλάψω. Τὶς λύπες μου θὰ τὶς κάνω χαρές, μπροστὰ σου...

Νίκη

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δρχ. 25000, Ἐξάμηνη δρχ. 15000, Τρίμηνη 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2.— Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10. Ἐξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΪ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως : Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Στὸ δεύτερο φύλλο μας προκηρύξαμε ἕνα ραδιοφωνικὸ διαγωνισμὸ ποὺ μεταδόθηκε ἀπὸ τὴν Παιδικὴ Ὥρα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας σταθμοῦ.

Ὁ διαγωνισμός μας ἦταν ἕνα αἴνιγμα, αὐτό :

«Τί εἶναι αὐτό, ποὺ ὅταν πετάγεται εἶναι ἄσπρο κι' ὅταν πέφτει εἶναι κίτρινο ;»

Ἡ λύση εἶναι : *Τὸ αὐγό*

Ἐλάβαμε πλῆθος ἀπαντήσεις. Οἱ μισὲς εἶναι σωστές. Οἱ ἄλλες μισὲς λανθασμένες. Ἄλλα παιδιὰ εἶπαν πὼς εἶναι τὸ λεμόνι (γιατί;) ἄλλα τὸ λουλούδι, ἄλλα τὸ δόντι, ἄλλα ὁ ἥλιος καὶ πάει λέοντας. Ὁπωσδήποτε πάρα πολλὰ παιδιὰ ἀπάντησαν ἀδίστακτα πὼς εἶναι τὸ αὐγό, καὶ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτὲς ξεχωρίστηκαν γιὰ νὰ βραβευθοῦν :

1. Ἡ ἀπάντηση τῆς *Ἀφρούλας Τσαλιγοπούλου*, ὁδὸς Σίνα 36, Ἀθῆναι, ποὺ ἔστειλε ἕνα χαριτωμένο ποιηματάκι, πολὺ ἔξυπνο καὶ πολὺ καλοφτιαγμένο.

2. Ἡ ἀπάντηση τῆς *Δήμητρας Καρσάκη*, ὁδὸς Ἀριστοξένους 1, Παγκράτι, Ἀθῆναι, ποὺ ἔστειλε δυὸ νόστιμα χρωματιστὰ σκίτσα.

3. Ἡ ἀπάντηση τοῦ *Σωτήρη Σ. Κιτρελάκη*, ὁδὸς Αἰγίνης 36, Κυψέλη, Ἀθῆναι, ποὺ ἦταν ἀφελέστατη καὶ παιδικώτατη.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ μικροὶ ἀκροατὲς τῆς Ὥρας τοῦ Παιδιοῦ βραβεύονται μὲ μιὰ τρίμηνη συνδρομὴ στὴ Διάπλαση ὁ καθένας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πρώτη Φεβρουαρίου, δηλαδὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο καὶ θὰ κρατήσει ὡς τὸ τέλος Ἀπριλίου.

Ὀρθὲς ἀπαντήσεις ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς :

Νικ. Στρατᾶκος, Πειραιεύς, Σωτ. Καλαϊτζῆς, Πειραιεύς, Λυδία Προυσαλίδου, Ν. Ἐλβετία, Ἀθηνᾶ Βαρσάμη, Ν. Σμύρνη, Καίτη Μωραΐτου, Πειραιεύς, Βασίλειος Χαλκίδης, Ἀθῆναι, Βασιλικὴ Κ. Γιαννοπούλου, Ἀθῆναι, Ἔλσα Βολοβίνη, Ἀθῆναι, Μπέττυ Ν. Καρυώτογλου, Ἀθῆναι, Αἰμιλία Ι. Σίμωνος, Μοσχάτον, Παῦλος Οἰκονόμου Ἀθῆναι, Ἕλλη Γκόψη, Ἀμπελόκηποι, Σοφία Συμεωνίδου, Πειραιεύς, Βασιλικὴ Α. Γιαννοπούλου, Ν. Ἐλβετία, Εὐστάθιος Ι. Στρίμπερ, Ἀθῆναι, Μαρία Ι. Ἀλκ. Κόντου, Καλλιθέα, Βλαδίμηρος Κυρίλλωφ, Ἀθῆναι, Ἀναστασία Πιπερᾶ, Μοσχάτον, Ἀγγ. Ἀγγελίδου Π. Φάληρον, Κορνηλία καὶ Εὐστάθιος Παπαδάκη, Ν. Σμύρνη, Θᾶνος Ποντίκης, Ἀθῆναι, Βαρβάρα Παναγοπούλου, Ἀθῆναι, Πόπη Ἐμίρη, Ἀθῆναι, Ἐμμανουὴλ Ραΐσης, Τζιτζιφιές, Γεώργιος Ι. Ἀτζιοῦς, Ἀθῆναι.

Ἔλαβαν ἐπίσης μέρος στὸν Διαγωνισμὸ οἱ ἑξῆς : Δήμητρα Σαβ. Μέγγουλα, Πετράλωνα (μπράβο γιὰ τ' ὡραῖο σκίτσο), Ἰωάν Παπαδάκης, Ν. Φάληρο, Δέσποινα Ὀδ. Μπάρκη, Ἀθῆναι, Ἰωάννα Βλαχοπούλου, Παγκράτι, Ἀμαλία Β. Θεοδώρου, Λάρισσα, Στυλιανὸς Βοερᾶκος, Ν. Καλλίπολις, Δημήτριος Γ. Μανωλέας, Πειραιεύς, Ντίνα Φραγκῆ, Ἀθῆναι, Κάποιος ἀνώνυμος ποὺ κάθεται στὴν ὁδὸν Θησέως 162, Τάσος Σαργιαννόπουλος, Ἀθῆναι. Ἐλένη Σαργιαννοπούλου Ἀθῆναι, Χρυσάνθη Μακοπούλου, Ἀθῆναι, Ζαννῆ Μιλλιέξ. Ἀθῆναι, Μάϊα Ρούτσου, Ἀθῆναι, Γιαννάκης Ροζόπουλος, Ν. Φιλαδέλφια, Τάκης Γ. Ζερμπίνης, Ἀθῆναι, Κωνσταντίνα καὶ Μαργαρίτα Σκόνταρη, Ἀθῆναι, Νικόλαος καὶ Νίνος Μαμμᾶς, Π. Κοκκινιά, Ἑλένη Μανούσου, Ν. Φάληρον, Δημ. Παπαϊωάννου, Ἀθῆναι.

Σ' ὅλους αὐτοὺς εὐχομαι περισσότερη ἐπιτυχία τὴν ἄλλη φορά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1947

Τί ὡραῖα ποὺ εἴχαμε ἀρχίσει τὸ νέο μας χρόνο ! Ἀλλὰ ὁ «βάσκανος ὀφθαλμὸς» — θᾶλεγε κανένας προληπτικὸς — δὲν ἄφησε νὰ προχωρήσουμε, κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες μιὰ ἀπεργία τῶν τυπογράφων, ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα, μᾶς ἔρριξε πάλι σὲ καθυστέρηση ! Τί νὰ γίνει, ὑπομονή ! Ἂς ἐλπίζουμε πὼς κι' αὐτὸ θὰ περάσει . . .

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἔλαβα ἀκόμα 3—4 Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Δὲν εἶναι ἀρκετές. Περίμενα πολὺ περισσότερα. . . Παρακαλῶ λοιπὸν ὅσους σκοπεύουν νὰ λάβουν μέρος στὸν Διαγωνισμὸ νὰ σπεύσουν. Σὲ λίγον καιρὸ δὲν θᾶχω πιὰ νὰ δημοσιεύσω καινούργιες Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, καὶ θᾶταν λυπηρὸ ἂν ἀναγκαζόμουν νὰ καταφύγω στὶς Συλλογὲς τοῦ 1916, ποὺ ἔχουν ἀκόμα μερικὲς καλὲς ἀδημοσίευτες . . .

Γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ κ. Γρ Ξενοπούλου, ἡ *Μικρὴ Δογοτέχνις* ἔγραψε κι' ἔστειλε κάτι πολὺ ὄμορφα στιχάκια. Ὁ διευθυντής μας τὴν εὐχαριστεῖ πολύ, καθὼς κι' ὅσα ἄλλα Διαπλασόπουλα τὸν θυμήθηκαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Μοναχοπαίδι, ποὺ ἐνεκρίθη. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς πρωτοχρονιάτικες εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια. Εἰσπράκτορα δὲν ἔχω. Τὰ λεπτὰ τῆς συνδρομῆς σου θὰ μοῦ τὰ φέρεις, ὅταν θέλεις στὰ γραφεῖα μου, ἢ θὰ μοῦ τὰ στείλεις μὲ ἄνθρωπο, ἢ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Οἱ λύσεις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Διαγωνισμοῦ δὲν χρειάζεται νὰ γράφουνται σὲ λυσόχαρτο ποὺ εἶναι *μόνο* γιὰ τὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις.

Τὸ *Ἀγριολούλουδο* — ποὺ τῆς ἀνανέωσα τὸ παλιό της αὐτὸ ψευδώνυμο, γιατὶ δὲν μοῦ ἄρεσε κανένα ἀπὸ τὰ νέα ποὺ μοῦ ἐπρότεινε—μοῦ γράφει : «Πόσους θαυμασμοὺς μοῦ γέμισε τὴν ψυχὴ ὅταν ἔλοβα τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ 1947 ! Τί γλυκὰ χρώματα, τί ὡραῖες εἰκόνες, τί θαυμάσια ὕλη ! . .» Τὰ ἴδια, καὶ μὲ τὶς ἴδιες σχεδὸν λέξεις μοῦ γράφουν ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ὅσα μοῦ ἔστειλαν γράμμα ἀφοῦ ἔλαβαν καινούργιο φύλλο. Ἡ καλὴ ἐντύπωση εἶναι γενικὴ κι' οἱ φόβοι ποὺ εἴχαν μερικοὶ γιὰ «προστυχιὰ» ὅταν ἀναγγέλθηκαν τὰ Νέα τοῦ 1947, δείχτηκαν ἀβάσιμοι.

Ἔτσι καὶ τὸ ξεσπάθωμα ἄρχισε κι' ἐξακολουθεῖ ζωηρότατο. Νά, π. χ., ὁ μικρός μου φίλος *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* ἀπὸ τὴν Πάτρα, μοῦ ἔστειλε γρήγορα μιὰ ἐπιταγὴ 115.000 δρ. γιὰ 5 νέους συνδρομητές, καὶ μοῦ γράφει πὼς θὰ μοῦ στείλῃ τώρα ἕνα μεγάλο γράμμα, ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., μιὰ Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἴσως καὶ νέους συνδρομητές. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω. Τὸ καλό μου *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* θὰ τὸ μιμηθοῦν τώρα καὶ πολλὰ ἄλλα Διαπλασόπουλα καὶ ὁ κύκλος μου, μὲ τὸ ξεσπάθωμά τους, θὰ μεγαλώσῃ ὅπως τὸν καλὸ παλιὸ καιρό.

Τὸ ξέρω, *Μαῦρο Βέλος*, πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ νέες Διαπλασοποῦλες εἶναι ξεσπαθώματα δικά σου, ἀδιάφορο ἂν μερικὲς τὶς ἔγραψε ἡ θειά σου. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Ἂν θυμοῦμαι καλά, τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο ἐνεκρίθη καὶ ἴσως ἐδημοσιεύθη. Στὴν καθυστέρηση τοῦ φύλλου ἀρκετὰ συνετέλεσε κι' ἡ ταχυδρομικὴ ἀπεργία, ποὺ αὐτὴ εὐτυχῶς ἔληξε. . .

Μπέττυ Γ. Χατζῆ, ἔλαβα τὴν ἐτησία συνδρομή σου μὲ τὸ γράμμα τοῦ θείου σου καὶ σ' ἐνέγραψα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἀφοῦ πρῶτα-πρῶτα παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ σὲ παρηγορήσει, ἴσως μόνο Ἐκεῖνος ξέρει τὸ βαθύ σου πόνο. Ἐλπίζω νὰ συντελέσει στὴν παρηγοριά σου, ὀρφανούλα μου, καὶ ἡ διαπλασιακὴ δράση ποὺ θάρχίσῃ τώρα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ λατρευτοῦ σου θείου, τοῦ παλιοῦ μου *ἀξέχαστου* φίλου. Πές του πὼς τὸ μεγάλο του γράμμα βαθειὰ μὲ συγκίνησε καὶ πὼς ἔχει ἐγκάρδιους χαιρετισμούς, καὶ λιγάκι δακρυσμένος, ἀπ' ὅλους μας, ὁ *Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγριείου* ποὺ ἦταν Διαπλασόπουλο δέκα ὁλόκληρα—καὶ τόσο ὄμορφα—χρόνια ! . .

Γαλάζιε Οὐρανέ, μὲ χαρὰ διάβασα τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλά σου λόγια. Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο, ἐξετέλεσα τὶς ἄλλες παραγγελίες σου καὶ

κρατῶ τὸ ὑπόλοιπο τῶν 10 000 δρ. γιὰ «μελλοντικές». Γράφε μου.

Ἀμαρυλλίς, ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ τῶν 62 χιλιάδων καὶ ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες κατὰ τὸ γράμμα σου ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου. Ἄ, τί ὡραῖο γράμμα ! Μ' ἔκαμε νὰ τὸ παραδεχθῶ κι' ἐγὼ πὼς δὲν θὰ πεθάνω ποτέ, ἀφοῦ, ἅμα μὲ γνωρίσῃ μιὰ φορὰ ἕνα παιδί, μὲ θυμᾶται, μάγαπᾷ, μὲ θέλει σ' ὅλη του τὴ ζωή, σὰν καὶ σένα, ποὺ κοντεύεις νὰ. . . γεράσεις κι' ἀκόμα δὲν ἔννοεῖς νὰ μάφῃσεις. Ἀλήθεια, μήπως αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς μακροζωΐας μου ; . .

Σὲ ἄλλα ἐκτενῆ κι' ὡραῖα γράμματα ποὺ ἔχω λάβει, ἐλείψει χώρου σήμερα, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως : διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα ψευδώνυμα : Κινεζάκι κ. (ΝΠ) Γλυκοχάραμα, ἁ. (ΙΝ) Ἀστραπή, κ. (ΜΓ) Γαλάζιο Ἄστρο, κ. (ΠΜ) Προσκοπικὸ Σῶμα, ἁ. (ΚΜ) Ροδοδάκτυλος Αὐγή, κ. (ΝΜ) Ἀγγελούδι τῶν Ὀνείρων, κ. (ΙΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Μαῦρο Βέλος, κ. Ἀλεξία Ἀργυρή, κ. Λυκόπουλο, ἁ. Τρεχαντήρι, κ. Νίκη, κ. Ἡρακλῆς, ἁ. Λέων τῆς Ἐρήμου, ἁ. Κυανόλευκο Λάβαρο, κ. Μακεδονομάχος, ἁ. Προσκοπάκι, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Μαρούλαν Καψιμάλη* (ἔστειλα 23-24· λυποῦμαι, νέα μου φίλη, ποὺ τὰ συχνά σου μαθήματα δὲν σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ λάβεις μέρος καὶ στὴν κίνηση, ἐλπίζω ὅμως νὰ μπορέσεις ἀργότερα· χαῖρε !) *Χρυσῆν Φλόγα* (μὲ τὶς 2,000 δρ. σοῦ ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμο· γιὰ τὴ Μ. Ἀγγελία πρέπει νὰ στείλῃς κι' ἄλλα· τὸ πρῶτο σου κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα ἀκατάλληλο· περιμένω ἄλλο καλύτερο·) *Νίκον Γ. Καρ.* (ἔχεις καιρὸ ὅταν θὰ προμηθευθῇς Λυσόχαρτο, ξαναστέλνεις κι' αὐτὲς μὲ τὶς ἄλλες·) *Ὀθωνα Κ. Μαυρουδῆ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σ' ἐνέγραψα, περιμένω) *Φρουρὸν τῆς Γαλανόλευκης* (ἔλαβα εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Σπουργίτι* (ναί, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκόμα πότε θὰ τυπώσω κι' Ὀδηγό·) *Καινούριο Φεγγάρι* (τὸ ἐνέκρινα, λυσόχαρτο ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Τάσον Ἀναστασιάδην* (μπορεῖ νὰ ταιριάζει καὶ τὸ τραῖνο, ἀλλὰ *περισσότερο* ταιριάζει κάτι ἄλλο· ὥστε δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ *ὀρθὴ* λύσις·) *Μάχην τῆς Πίνδου* (ἦτο ἐλεύθερο καὶ σοῦ τὸ ἐνέκρινα·) *Ἀγριοκάτσικο* (χαίρω πολὺ περσινὸ ὑπόλοιπο εἶναι 8 χιλιάδες·) *Γενναιόψυχον Ἕλληνα* (ἐν τάξει) *Κόρη τῆς Ρούμελης, Δαχτάρα τῆς Δευτεριᾶς* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 805ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκται ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ].

55. *Λεξίγριφος*

Προστακτικὴ τὸ πρῶτο (στὴν κοινή),
Τᾶλλο τετράποδο - κυνήγι (ἐπίσης)
Καὶ σ'ὅλο μου ὅποια θάλασσα, νησόσπορτη τρανὴ
Θὰ συναντήσεις, βέβαια ἂν μὲ λύσῃς.

Παῦλος Νικ. Οἰκονόμου

56. *Συλλαβόγριφος*

Τὸ πρῶτο δίφθογγος σά. . . γαύγισμα
Τὸ δεύτερο μικρὸς πλανήτης,
Κι' ἕνα ὡραῖο πρωὶ στὸ σύνολο
Θὰ ἰδῇ, ἂν εἶναι ξυπνητὸς ὁ λύτης.

Γελαστὸς Λογοτέχνης

57. *Τονόγριφος*

Κι' εἶσαι λύτης μὲ ἀξία ;
Μεταθέτεις μιὰν ὀξεία,
Κι' ἀπὸ μοῖρα — τοῦτο φτάνει —
Βρίσκεις τὴ δουλειὰ ποὺ κάνει.

Γελαστὸς Λογοτέχνης

58. *Δημῶδες Αἴνιγμα*

Μαῦρο ὁλόμαυρο μοσκάρι
Κι' ὅλο ξύλα καταπίνει.

Βοσκαρεύι

59. *Μέγα Δικτυωτὸν*

* * * * * * * * = Τύραννος τῶν
* * * * * [Συρακουσῶν
* * * * * * * * * = Μέγας ὁμηρικὸς
* * * * * [βασιλεὺς
* * * * * * * * * = Αἰγυπτιακὸν μνη-
* * * * * [μεῖον
* * * * * * * * * = Ὄνομα γάλλου,
* * * * * [ζωγράφ , ἀρχαιολ.
* * * */* * * * * = Δύο λέξεις : ἱερὸν
[ὅρος καὶ πέρσης ποιητής.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δὸν Κιχώτης

60. *Κρυπτογραφικὸν*

123453627839	=	Ἀστρονομικὸν ὄργα-
23839	=	Ἰχθὺς [νον
327959	=	Αἰσθησις
4539	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
59139	=	Ἐξάρτυμα τοῦ πλοίου
625839	=	Πνευματικὴ Ἄσκησις
79439	=	Παιγνιόχαρτον
87239	=	Φωτίζει θαλάσσας
93839	=	Ἑπτὰ ἦσαν οἱ ἀρ-
		[χαῖοι.

Παῦλος Νικ. Οἰκονόμου

61—65. *Μαγικὴ Συλλαβὴ*

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς οἱασδήποτε συλλαβῆς εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ὄξος, ἀδέξιος, οἶος, ἀπολογία, σῶμα

Βοσκαρεύί

66. *Ἀκροστιχὶς*

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης :

1, Εἶδος καμήλου· 2, Τὰ θαυμάζομεν εἰς τοὺς κήπους· 3, Διάθεσις πρὸς ὕπνον· 4, ὁ Δημιουργὸς τοῦ Παρθενῶνος· 5, Ἡ θεά του.

Παγκρατιωτάκι

67. *Μικτὸν*

ο - αο - κρβκρς - η - φρτν - φντ

Παγκρατιωτάκι

68. *Γρῖφος*

μ μ		τιν
μ μ μ		τιν τιν
μ η μ	Σῶ	ἀπ'
μ μ μ		τιν τιν
μ μ		τιν

Δὸν Κιχώτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34—42 (1946).

157. Θήρα-Ἥρα. — 158. Θὼς-Θῶρ-Θῶθ.—159. Καρπὸς-κάπρος. — 160. Ὁ ἦχος (ἢ τὸ φῶς).

161. **Η**
ΗΡΑ
ΑΙΩΡΑ
ΑΡΣΙΝΟΗ
ΠΑΡΑΚΤΙΟΣ
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ
ΤΑΠΗΤΟΣΤΡΩΤΟΣ

162. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (γάλα, Ἡσαΐας, σάλος, Ἶρις, Λάϊος, Ὀσλο).— 163-167. Διὰ τοῦ Σ, οὖς, *ἅλοος, Σίμων, σάκκος, σωρός.*

168. ΠΡΙΑΜΟΣ (Πόρος, τΡάγος, ΜάΙος, ΣαμΑρεια, ΣολοΜών, ΜακεδΟνία, ΝέαρχοΣ).— 169. Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό. —170. *Βάστα με νὰ σὲ βαστῶ, ν' ἀνεβοῦμε τὸ γκρεμό* (βάς, τᾶ μὲ νά, σεβαστῶ, νάνε. . .).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἕως ἕδεκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλὰ, 150 δρχ. μὲ παχιὰ καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 21]

Καινούργιος χρόνος καινούργια ζωή. Ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τῆς Μεγάλης Τάξης περιμένω ἕνα γράμμα καὶ τετράδια. Ἰδιαίτερα θὰ χαρῶ ἂν λάβω ἀπὸ τὴν Ἀμαρυλλίδα, Συριανό, Μαῦρο Βέλος ! Σόρου, 45, Ἀθήνα (8), δι' Ἀργυρούλαν Δήμου.

Προκομένη Τεμπέλα

[Α — 22]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους σς. Ἐπιθυμῶ συνεργασία. Γράψτε : Σάββαν Κάζηλον Ἰουλιανοῦ 12, Θεσσαλονίκην.

Σιδηροῦς Δούξ

[Α — 23]

Ξανθὴ Ἀμαζόνα ἡ βόμβα τῆς Β—54 δὲν λογαριάζεται γιατὶ ἦταν γεμάτη μὲ ἄχυρα ! Μπούμ ! Τσούπρα — Βαρβάρα Θεοφάνη.

Τρελλὸ Ναυτάκι

[Α — 24]

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως θεωρῶ ὑποχρέωση ν' ἀπευθύνω ἀπὸ ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.

Γαλάζιος Οὐρανὸς

[Α — 25]

Διαπλασόπουλα-ες μπαίνοντας σοβαρά, ἀργὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς ὡς Υἱός τοῦ Αἴνου χαιρετῶ ὅλους-ες. Δέχομαι τὴν συμμαχίαν τῶν ἀδύνατων καὶ τὰ πυρὰ τῶν δυνατῶν. *Υἱὸς τοῦ Αἴνου*

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ἐγκατεστάθησαν ὁριστικὰ στὴν ὁδὸν Ἀριστείδου 10

Νὰ ἔρχεσθε ἐκεῖ γιὰ τὶς ἐγγραφές σας τὶς Ἀγγελίες σας, τὴ Συνεργασία σας καὶ γιὰ νὰ μᾶς δῆτε καὶ νὰ σᾶς δοῦμε.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ε'.

Αἰσθάνεται πίσω του τὴν ἀναπνοὴ τοῦ λύκου καὶ φοβᾶται περισσότερο.

Τὸ γουρουνάκι δὲν ἀντέχει πιά· κι' ἄξαφνα πέφτει. Καὶ νά σου ὁ λύκος. Πέφτει πάνω του καὶ τοῦ σπάζει ἕνα πόδι! Τὸ γουρουνάκι βγάζει μιὰ φωνή. Δὲν θὰ μπορεῖ πιὰ νὰ περπατεῖ· κι' ὁ λύκος θὰ τὸ φάει!

Ὁ Κοκκινομυτάκης ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Ροδίτσας καὶ στάθηκε. Γύρισε μάλιστα, χωρὶς νὰ συλλογισθεῖ πὼς ὁ λύκος τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ κοντά. Ὁ λύκος ὅμως δὲν ξεχνοῦσε πὼς εἶχε τρεῖς γιὰ φαΐ, κι' ὅταν ὁ Κοκκινομύτης σταμάτησε, ἐξακολούθησε αὐτὸς νὰ τρέχῃ, τὸν ἔφτασε, ἔπεσε πάνω του καὶ κράχ! μιὰ δαγκωνιὰ κι' ἕνα πόδι τοῦ Κοκκινομυτάκη σπάζει. Καημένο παπάκι! Βγάζει κι' αὐτὸ μιὰ φωνή, ποὺ τὴν ἀκούει ἡ Κιτρινούλα, ἡ γατίτσα, καὶ στέκεται, καὶ γυρίζει μάλιστα πίσω . . .

Ὁ λύκος βλέπει τώρα τὴ γατίτσα· μὰ κι' ἡ γατίτσα βλέπει τὸ λύκο, τὸν κακὸ λύκο ποὺ ἔσπασε τὰ πόδια τῶν δυό της φίλων, μὰ δὲν θὰ φάει, ὄχι, τὴ γατίτσα! Κι' ἡ γατίτσα τρέχει, ὁλόγυρα στὸ λύκο, κι' ὁ λύκος τρέχει ὁλόγυρα στὴ γατίτσα. Κυνηγιοῦνται. Κι' ἄξαφνα ἀπότομα ἡ Κιτρινούλα σηκώνει τὸ πόδι, βγάζει, τὰ νύχια, ὁρμάει καὶ χύνει τὰ μάτια τοῦ λύκου. Ὁ λύκος οὐρλιάζει ἀπ' τὸν πόνο καὶ γυρίζει σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ ξέρει πιὰ ποῦ βρίσκεται. Ἡ Κιτρινούλα ὁρμάει πάλι καὶ τοῦ χώνει τὰ νύχια στὸ πόδι τόσο βαθιά, ποὺ τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι κι' ὁ λύκος, οὐρλιάζοντας πιὸ δυνατά, τρέχει, φεύγει στὸ δάσος καὶ χάνεται.

—Ὄχι, παίζουμε! συλλογίζεται ἡ Κιτρινούλα κατευχαριστημένη.

Καὶ κοιτάζει πίσω της, νὰ ἰδῇ ποὺ βρίσκουνται καὶ τί κάνουν οἱ φίλοι. Τοὺς βλέπει. Ἡ Ροδίτσα κι' ὁ Κοκκινομυτάκης εἶναι πεσμένοι χάμω, μὲ τὰ πόδια σπασμένα, ἀλλὰ κι' ἔτσι πολὺ εὐχαριστημένοι ποὺ δὲν φαγώθηκαν ἀπὸ τὸ λύκο.

— Εὐχαριστοῦμε, Κιτρινούλα! λέει ἡ Ροδίτσα. Τί καλὰ ποὺ μᾶς ὑπερασπίσθηκες!

— Δὲν θὰ σοῦ ξανακάνω μπάνιο στὸ βάλτο! λέει ὁ Κοκκινομυτάκης.

Τώρα ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὰ λημέρια τους. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν;

Ἡ Κιτρινούλα σηκώνει τὰ μάτια της, βλέπει τὸν μαῦρο οὐρανὸ καὶ τἀστέρια ποὺ λάμπουν. Τὸ φεγγάρι βγαίνει ἀπὸ ἕνα σύννεφο καὶ φωτίζει ὅλο τὸ δάσος. Καὶ στὰ κλαδιὰ τῶν δεντρῶν, ἡ Κιτρινούλα βλέπει ἕνα σωρὸ πουλάκια ποὺ κοιμοῦνται μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴ φτερούγα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΙΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΛΕΞΙΔΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥΛΑΣ

Χρωμ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ